ILUSTROWANY KURIER POLSKI

Cena 15 gr

ROK VIII (1952) Czwartek, 9 października Nr 242 (2431)

Zwycięstwom i osiągnięciom WKP(b) naród polski zawdzięcza odzyskanie wolności i utrwalenie niepodległości

Przemówienie Przewodniczącego KC PZPR Bolesława Bieruta na XIX Zjeździe WKP(b)

Drodzy Towarzysze i Przyjaciele!

Z uczuciem głębokiego wzruszenia pragnę przekazać Wam najgorętsze braterskie pozdrowienia od Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej, od polskiej klasy robotniczej i narodu polskiego (burzliwe, długotrwałe oklaski).

XIX Zjazd Wielkiej Bohaterskiej Partii Komunistycznej, Partii, stworzonej, wychowanej i kierowanej przez Lenina i Stalina, jest olbrzymim wydarzeniem w życiu mas pracujących całego świata. Obradom tego Zjazdu towarzyszą płomienne i radosne uczucia setek milionów ludzi pracy we wszystkich zakątkach świata. Szczególnie gorące uczucia braterskiej wdzięczności, przyjaźni i solidarności pragnę przekazać Zjazdowi od całego polskiego ludu pracującego. Historyczne o światowym znaczeniu zwycięstwo Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich nad faszyzmem w drugiej wojnie światowej stało się zwrotnym momentem w życiu wielu narodów i w szczególności wielkim przełomem w losach i w życiu polskiego narodu, fundamentem jego odrodzenia i rozkwitu.

Wiele, niezmiernie wiele, mają do zawdzięczenia WKP(b), jej polityce, jej walce, jej zwycięstwom i osiągnięciom polskie masy pracujące. Mają jej do zawdzięczenia wszystko, co było i jest dla nich najdroższe: wyzwolenie z niewoli faszystowskiej, utrwalenie niepodległości narodowej, szybki rozkwit gospodarki, kultury i siły wewnętrznej swego Państwa Ludowego.

Dzięki zwycięstwu wyzwoleńczej Armii Radzieckiej powróciły do Polski jej prastare ziemie ojczyste nad Nysą, Odrą i Bałtykiem. Wyzbywszy się hańby ucisku bratnich narodów: ukraińskiego, białoruskiego, litewskiego, Polska Ludowa stała się państwem narodowojednorodnym. Władza ludowa zniosła własność obszarniczą i kapitalistyczną, przeprowadzając reformę rolną i unarodowienie przemysłu. W ciągu 8 lat Polska przekształciła się ze słabego gospodarczo i bezlitośnie wyzyskiwanego przez obcych kapitalistów kraju — w kraj szybko uprzemysławiający się i rosnący ekonomicznie. Unarodowiony przemysł polski produkuje już obecnie trzykrotnie więcej niż przed wojną. W kraju dokonuje się wielki proces rewolucji kulturalnej w oparciu o przeobrażenia gospodarcze i techniczne. Naród polski przekształca się szybko w nowy, socjalistyczny naród. Decydującą rolę w tych przemianach historycznych, wyzwalających dziś potężne siły i talenty twórcze polskich mas ludowych, odgrywa braterska pomoc radziecka, przyjaźń i przykład narodów radzieckich, którymi kieruje i które prowadzi zwycięsko wciąż naprzód do komunizmu — WKP(b). (Burzliwe oklaski). Polska Zjednoczona Partia Robotnicza czerpie swą siłę ideową z wielkiej skarbnicy doświadczeń WKP(b), uczy się jej hartu i jej niezrównanej strategii i taktyki w walkach klasowych i w budownictwie socjalizmu. Dzięki przykładowi, pomocy braterskiej WKP(b) polski ruch robotniczy wyrósł i stał się dziś przodującą siłą narodu.

Związek Radziecki, jego Partia, jej Wódz Towarzysz Stalin — to potężna i niepokonana siła ideowa oddziałująca na cały świat, pobudzająca świadomość setek milionów ludzi, porywająca narody uciskane do walki o wolność i pokój, rodząca wspaniały entuzjazm twórczy w budownictwie lepszego ustroju społecznego wśród narodów wyzwolonych z jarzma kapitalizmu.

Dzieje ludzkie nie znały dotąd równie wielkiej, równie dynamicznej i twórczej potęgi ideowego oddziaływania na społeczeństwo ludzkie w skali światowej. Jest to siła przeobrażająca setki milionów ludzi, zmieniająca nawet dawniej zacofane narody w przodujące narody socjalistyczne. Jest to siła kształtująca nowe odrodzone społeczeństwo ludzkie, potępiające wszelki ucisk i wyzysk człowieka przez człowieka, siła,

(Ciąg dalszy na str. 5).

XIX Zjazd Wszechzwiązkowej Komunistycznej Partii (bolszewików)

Prezydium XIX Zjazdu WKP(b). Na zdjęciu (od lewej ku prawej): Towarzysze J. W. Stalin, Ł. M. Kaganowicz, A. B. Aristow, M. D. Bagirow, W. M. Mołotow, O. W. Kuusinen, K. E. Woroszyłow, W. M. Andrianow, N. S. Chruszczow, A. I. Nijazow. D. S. Korotczenko, Ł. P. Beria. Ż. Szajachmetow, N. A. Bułganin, N. S. Patoliczew. Na trybunie towarzysz G. M. Malenkow (Repr. z „Prawdy")

XIX ZJAZD WKP(b) APROBUJE LINIĘ POLITYCZNĄ i działalność praktyczną Komitetu Centralnego WKP(b)

MOSKWA (PAP). Agencja TASS donosi:

Dnia 7 października w wielkiej sali Pałacu Kremlowskiego XIX Zjazd WKP(b) kontynuował swe obrady. Na posiedzeniu rannym, któremu przewodniczył N. A. Bułganin, toczyła się w dalszym ciągu dyskusja nad referatami sprawozdawczymi KC WKP(b) i Centralnej Komisji Rewizyjnej WKP(b). Jako pierwszemu przewodniczący udziela głosu Kebinowi (Estońska SRR).

Na przykładzie radzieckiej Estonii zilustrował on niezmierną wyższość socjalizmu, który wyzwolił drzemiące w masach ludowych siły twórcze oraz mówi o wielkiej organizatorskiej roli Partii i o triumfie leninowsko - stalinowskiej polityki narodowościowej. W krótkim czasie Estonia radziecka, przy braterskiej pomocy wielkiego narodu rosyjskiego i wszystkich narodów ZSRR, przekształciła się z kraju rolniczego z gospodarką chłopską rozbitą na drobne zagrody, z dawnej przybudówki mocarstw imperialistycznych — w republikę o wysoko rozwiniętym przemyśle i o rolnictwie socjalistycznym.

Przemówienie Ł. P. Berii

Głos otrzymuje następnie Ł. P. Beria. Zjazd wita burzliwymi, długotrwałymi oklaskami jednego z najbliższych współpracowników Wielkiego Stalina.

WIELKIE ZWYCIĘSTWO NARODU RADZIECKIEGO

W życiu naszej Partii i narodu radzieckiego — mówi Beria — dwa wydarzenia zajmują szczególne miejsce w okresie od XVIII do XIX Zjazdu. Pierwszym z nich jest Wielka Wojna Narodowa. W wojnie tej zdecydowały się losy naszej Ojczyzny oraz losy państw i narodów Europy i Azji. Związek Radziecki obronił swą niepodległość, pobił na głowę wroga i dzięki temu uratował ludzkość i jej cywilizację. Promotorem i organizatorem wielkiego zwycięstwa narodu radzieckiego była Partia komunistyczna, kierowana przez Towarzysza Stalina. **Było to wielkie szczęście dla naszej Partii, dla wszystkich narodów ZSRR — oświadcza Beria** wśród gromkich oklasków delegatów — **że w tym ciężkim okresie na czele państwa radzieckiego i jego armii stał Józef Stalin. Zwycięstwo narodu radzieckiego dowiodło całemu światu, że niezłomna jest siła i potęga naszego socjalistycznego państwa.**

Nie wszyscy jednak wyciągnęli wniosek z lekcji historii. Imperialiści amerykańscy, utuczeni na dwóch wojnach światowych, opętani obłędną ideą zdobycia panowania nad światem, znów pchają narody w otchłań wojny światowej, chociaż nie ulega najmniejszej wątpliwości, że w razie rozpętania wojny przyśpieszą jedynie swe bankructwo i swoją zagładę.

Sala przyjmuje te słowa burzliwymi oklaskami.

POTĘŻNY ROZWÓJ GOSPODARKI NARODOWEJ

Drugim niezmiernie doniosłym wydarzeniem w życiu Partii i narodu radzieckiego — mówi Beria — jest dalszy potężny rozwój gospodarki narodowej, który umożliwił podniesienie poziomu naszego przemysłu 2,3 raza w porównaniu z poziomem przedwojennym. Produkcja przemysłowa w ciągu ostatnich dwóch lat przewyższa o 22 proc. globalną produkcję przemysłową pierwszej i drugiej pięciolatki.

Znaczną część swego przemówienia, wysłuchanego z ogromną uwagą, poświęca Beria niebywałemu w dziejach rozkwitowi narodów socjalistycznych, co stanowi wyraz triumfu leninowsko - stalinowskiej narodowościowej polityki naszej Partii Bolszewickiej. Nowe narody socjalistyczne w latach władzy radzieckiej zmieniły radykalnie swe oblicze i rozwinęły się w przodujące, nowoczesne narody.

Przed rewolucją stan uprzemysłowienia Azji Środkowej nie różnił się od stanu sąsiednich krajów — Turcji, Iranu, Afganistanu. Obecnie, w 35 lat po wielkim październiku, Kazachstan, Uzbekistan, Kirgizja, Tadżykistan i Turkmenia, których ludność wynosi łącznie 17 milionów osób, produkują 3 razy więcej energii elektrycznej niż grupa krajów Bliskiego Wschodu, licząca 156 milionów mieszkańców.

Wszystko to pokazuje jasno całemu światu, jakie mogą być osiągnięcia narodów, które zerwały z imperializmem i wyzwoliły się spod panowania obszarników i kapitalistów.

Dalej Beria mówi o wielkim narodzie rosyjskim jako kierowniczej sile Związku Radzieckiego.

Przemówienie swe Beria kończy słowami: **Narody naszego kraju mogą być przekonane, że Partia Komunistyczna, uzbrojona w teorię marksizmu - leninizmu, pod przewodem Towarzysza Stalina doprowadzi nasz kraj do wymarzonego celu — do komunizmu.**

Zjazd przyjmuje te słowa burzliwą owacją. Wszyscy wstają.

Czernyszew (Kaliningrad) mówi, że lata, które minęły między XVIII i XIX Zjazdem Partii, były zaiste okresem nowego triumfu polityki Partii Komunistycznej, triumfu niezwyciężonych idei leninowsko - stalinowskich. Przekroczony został przedwojenny poziom przemysłu i rolnictwa, wzrosła niezmiernie potęga polityczna i ekonomiczna Kraju Rad, podniósł się jego autorytet międzynarodowy, dokonany został gigantyczny krok naprzód na drodze do komunizmu.

Czernyszew mówi dalej o poważnych sukcesach, jakie osiągnęły masy pracujące młodego obwodu Kaliningradzkiego.

— Promienna jutrzenka pokoju i szczęścia — mówi Czernyszew — płonie nad naszą Ojczyzną, oświetlając drogę wszystkim uciskanym i wyzyskiwanym ludziom na całej kuli ziemskiej.

Po krótkiej przerwie obejmuje przewodnictwo Ł. M. Kaganowicz. Udziela on głosu Kisielowowi. Rostow nad Donem obwód rostowski — powiedział Kisielow — silnie ucierpiał wskutek przejściowej okupacji niemiecko - faszystowskiej, ale w krótkim czasie odbudował i znacznie rozszerzył swą gospodarkę. W ciągu ostatnich 8 lat państwo zainwestowało w gospodarkę narodową obwodu kilka miliardów rubli. Odbudo-

(Ciąg dalszy na str. 5).

Delegacje 44 partii komunistycznych i robotniczych na XIX Zjeździe WKP(b)

MOSKWA (PAP) Dziennik „Prawda" z dnia 8 bm. podaje:

Na XIX Zjeździe WKP(b) obecne są, w charakterze gości, delegacje 44 bratnich partii komunistycznych i robotniczych:

Polska Zjednoczona Partia Robotnicza: Tow. tow. B. Bierut, F. Mazur, E. Ochab;

Komunistyczna Partia Czechosłowacji: Tow. tow. K. Gottwald, A. Zapotocky, V. Siroky;

Komunistyczna Partia Chin: Tow. tow. Liu Szao-Tsi, Żao Su-Szi, Czen I, Wan Cza-Sian, Liu Czan-Szen, Li Fu-Czun.

Komunistyczna Partia Francji: Tow. tow. M. Thorez, A. Lecoeur, R. Guyot, J. Vermeersch, J. Cogniot, R. Garaudy;

Komunistyczna Partia Włoch: Tow. tow. L. Longo, R. Grieco, R. Montagnana, P. Ingrao, E. Bonazzi, P. Robotti;

Węgierska Partia Pracujących: Tow. tow. M. Rakosi, E. Geroe, I. Hidas;

Rumuńska Partia Robotnicza: Tow tow. G. Gheorghiudej, I. Kiszyniewski, A. Moghioros;

Bułgarska Partia Komunistyczna: Tow. tow. W. Czerwenkow, G. Czankow, T. Żiwkow, S. Dyłbokow, P. Papazow;

Albańska Partia Pracy: Tow. tow. E. Hodża, R. Marko, F. Paczrami;

Komunistyczna Partia Hiszpanii: Tow. tow. D. Ibarruri, S. Carrillo, V. Uribe;

Komunistyczna Partia Wielkiej Brytanii: Tow. tow. H. Pollitt, D. Golan;

Niemiecka Socjalistyczna Partia Jedności: Tow. tow. W. Pieck, O. Grotewohl, W. Ulbricht, E. Schmidt, E. Honecker, E. Wirth, E. Grossman;

Koreańska Partia Pracy: Tow. tow. Pak Den Ai, Pak En Bin, Pia Czer, Kim Ir, Pak Kym Czer;

Komunistyczna Partia Finlandii: Tow. tow. W. Pessi, A. Aaltonen, I. Lechtinen, M. Riuemia, A. Chautala;

Komunistyczna Partia Niemiec: Tow. tow. M. Reimann, F. Heittner, G. Fink, H. Zellner;

Komunistyczna Partia Austrii: Tow. tow. I. Koplenig, F. Fuernberg, F. Heider;

Mongolska Partia Ludowo-Rewolucyjna: Tow. tow. D. Damba, Z. Dagwa;

Komunistyczna Partia Indii: Tow. A. K. Gopalan.

Komunistyczna Partia Szwecji: Tow. tow. H. Hagberg, E. Karlsson;

Komunistyczna Partia Norwegii: Tow. tow. E. Loevlien, I. Strand-Johansen;

Komunistyczna Partia Danii: Tow. tow. A. Larsen, A. Jensen;

Islandzka Socjalistyczna Partia Jedności: Tow. tow. B. Barnasson, A. Sigursson, H. Jacobson;

Komunistyczna Partia Holandii: Tow. tow. G. Vagenaar, P. de Groot;

Komunistyczna Partia Belgii: Tow. tow. E. Lalmand, J. Gliniere, E. Poncelet;

Komunistyczna Partia Grecji: Tow. tow. N. Zachariadis, W. Bardzotas;

Komunistyczna Partia Luksemburga: Tow. D. Urbani;

Komunistyczna Partia Australii: Tow. L. Sharkey;

Komunistyczna Partia Argentyny: Tow. V. Codovilla;

Robotnicza Partia Postępowa Kanady: Tow. M. Leslie;

Komunistyczna Partia Izraela: Tow. tow. S. Mikunis, T. Tubi;

Komunistyczna Partia Turcji: Tow. tow. M. Bilen, A. Eren;

Komunistyczna Partia Urugwaju: Tow. R. Arismendi;

Ludowo — Socjalistyczna (komunistyczna) Partia Kuby: Tow. tow. B. Roca, A. Escalante;

Ludowa Partia Iranu: Tow. tow. R. Radmanesz, E. T. Tabari, M. Bograti, A. Kosemi, G. H. Frutan;

Komunistyczna Partia Wenezueli: Tow. F. Bolanos;

Szwajcarska Partia Pracy: Tow. tow. E. Voog, J. Vincent, M. Bodenmann;

Komunistyczna Partia Meksyku: Tow. tow. D. Ensina, M. Terrasas;

Komunistyczna Partia Syrii i Libanu: Tow. H. Bachdasz;

Komunistyczna Partia Chile: Tow. L. Vergara;

Komunistyczna Partia Algeru: Tow. tow. L. Buchali, R. Dali-Bej;

Komunistyczna Partia Wolnego Obszaru Triestu: Tow. B. Tominiec;

Dwóch przedstawicieli KC Komunistycznej Partii Brazylii;

Przedstawiciele Komunistycznej Partii Indonezji i inni.

Ambasador NRD w Moskwie wydał przyjęcie w 3 rocznicę proklamowania NRD

MOSKWA (PAP) Dnia 7 października szef misji dyplomatycznej NRD w Związku Radzieckim, nadzwyczajny i pełnomocny ambasador R. Appelt wydał przyjęcie z okazji trzeciej rocznicy proklamowania Niemieckiej Republiki Demokratycznej.

Na przyjęciu obecni byli zastępcy przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR K. Woroszyłow, I. Tewosjan I. W. Małyszew, przewodniczący prezydium Rady Najwyższej Federacji Rosyjskiej M. Tarasow, ministrowie Zwieriew, P. Kumykin, W. Stoletow, B. Beszczew, sekretarz Prezydium Rady Najwyższej ZSRR A. Gorkin, Marszałek Związku Radzieckiego S. Budienny i inni.

Ze strony niemieckiej na przyjęciu obecni byli m. in. premier O. Grotewohl, wicepremier G. Loch.

Referat sprawozdawczy Komitetu Centralnego WKP(b) na XIX Zjeździe Partii

Referat sekretarza KC WKP (b) G. M. Malenkowa

II

Sytuacja wewnętrzna Związku Radzieckiego

Cechą charakterystyczną okresu sprawozdawczego jest dalsze umocnienie sytuacji wewnętrznej Związku Radzieckiego, rozwój całej gospodarki narodowej i kultury socjalistycznej.

W ciągu dwóch pierwszych lat po XVIII Zjeździe Partii masy pracujące naszego kraju kontynuowały pomyślnie realizację trzeciej pięciolatki i doprowadziły do dalszego umocnienia Związku Radzieckiego. W latach tych osiągnięto nowe sukcesy w rozwoju gospodarki narodowej.

Pokojową pracę ludzi radzieckich przerwała zdradziecka napaść Niemiec faszystowskich na ZSRR. Rozpoczął się trudny okres w dziejach państwa radzieckiego — okres Wielkiej Wojny Narodowej. W toku tej wojny klasa robotnicza, chłopstwo kołchozowe, inteligencja radziecka — zarówno na froncie, jak i na zapleczu — wykazały wysoki poziom uświadomienia i wierność wobec swej Ojczyzny.

Zakończywszy wojnę historycznym zwycięstwem, Związek Radziecki wkroczył w nowy pokojowy okres swego rozwoju gospodarczego. W krótkim okresie państwo radzieckie o własnych siłach, własnymi środkami, bez pomocy z zewnątrz, odbudowało zrujnowaną wskutek wojny gospodarkę i pchnęło ją naprzód, przekraczając wskaźniki gospodarcze okresu przedwojennego.

Sukcesy na polu odbudowy przemysłu i rolnictwa pozwoliły już w 1947 roku na zniesienie kartkowego systemu zaopatrywania ludności w artykuły spożywcze i towary przemysłowe oraz na przeprowadzenie reformy walutowej. Posunięcia te, jak również przeprowadzona pięciokrotnie obniżka cen artykułów spożywczych i towarów przemysłowych zwiększyły siłę nabywczą rubla radzieckiego i zapewniły wzrost dobrobytu mas pracujących. W 1950 roku kurs rubla oparty został na złocie i podwyższony w stosunku do walut obcych.

Sukcesy osiągnięte w odbudowie i rozwoju ekonomiki umożliwiły państwu radzieckiemu przystąpienie do praktycznej realizacji nowych, ważnych zadań gospodarczych, między innymi takich, jak budowa potężnych elektrowni wodnych na Wołdze i Dnieprze, budowa wielkich kanałów dla żeglugi i irygacji, stworzenie ochronnych pasów leśnych na rozległym obszarze kraju.

Historyczne wydarzenia, jakie zaszły w okresie sprawozdawczym, dowiodły, że radziecki ustrój społeczny i państwowy jest nie tylko najlepszą formą organizacji ekonomicznego i kulturalnego rozwoju kraju w latach budownictwa pokojowego, lecz również najlepszą formą mobilizacji wszystkich sił narodu dla odparcia wroga w okresie wojny. Wydarzenia te dowiodły również ogromnego wzrostu aktywności politycznej mas pracujących, dalszego umocnienia jedności moralno - politycznej narodu radzieckiego, skupionego wokół partii komunistycznej, dalszego umocnienia braterskiej wspólnoty narodów ZSRR i pogłębienia patriotyzmu radzieckiego.

Naród nasz jest niezłomnie zdecydowany nadal ofiarnie pracować dla dobra ojczyzny socjalistycznej, zaszczytnie wykonać historyczne zadanie budowy społeczeństwa komunistycznego (burzliwe długotrwałe oklaski).

1. Dalszy rozwój gospodarki narodowej ZSRR

A. Przemysł

W latach 5-latek przedwojennych zrealizowane zostało w ZSRR socjalistyczne uprzemysłowienie. Potężny przemysł stał się podstawą rozwoju całej gospodarki narodowej i przygotowania kraju do aktywnej obrony. Lata wojny potwierdziły ze szczególną siłą słuszność linii generalnej naszej partii — linii uprzemysłowienia kraju. Realizacja polityki uprzemysłowienia ZSRR miała decydujące znaczenie dla losów narodu radzieckiego i uratowała naszą Ojczyznę przed ujarzmieniem.

W ciężkich warunkach wojny partia potrafiła szybko przestawić przemysł na tory wojenne. Do wschodnich okręgów ewakuowano ze strefy działań wojennych urządzenia wszystkich najważniejszych zakładów przemysłowych. Państwo radzieckie znalazło w latach wojny dość sił i środków nie tylko do szybkiego uruchomienia ewakuowanych zakładów, lecz również do przyśpieszonej budowy nowych przedsięb.orstw, głównie zakładów ciężkiego przemysłu. Mimo przejściowej okupacji przez najeźdźców faszystowskich ważnych pod względem gospodarczym okręgów kraju„ przemysł w toku wojny produkował dla frontu w rosnących z roku na rok ilościach wszystkie rodzaje uzbrojenia i amunicji.

Po zakończeniu wojny przemysł przeszedł od produkcji wojennej do produkcji cywilnej. Partia postawiła zadanie rozwinięcia na szeroką skalę przede wszystkim ciężkiego przemysłu, szczególnie hutnictwa, przemysłu paliw i energetyki, gdyż bez ciężkiego przemysłu nie można było rozwiązać zadania odbudowy i dalszego rozwoju gospodarki narodowej. Jednocześnie partia zwróciła szczególną uwagę na zwiększenie produkcji towarów powszechnego użytku w celu podniesienia stopy życiowej ludności.

Trzeba było pewnego czasu, aby przywrócić przedwojenny poziom gospodarki narodowej. Poziom przedwojennego 1940 roku został osiągnięty i przekroczony w zakresie ogólnej rocznej produkcji przemysłowej w 1948 roku, w zakresie wydobycia węgla — w 1947 roku, produkcji stali i cementu — w 1948 roku, produkcji surówki i wydobycia ropy naftowej — w 1949 roku, produkcji obuwia — w 1950 roku, produkcji tkanin bawełnianych — w 1951 roku. Znaczy to, że wojna zahamowała rozwój naszego przemysłu o osiem-dziewięć lat, tj. w przybliżeniu o dwie pięciolatki.

W wyniku pomyślnej odbudowy i rozwoju przemysłu w latach powojennych mamy w chwili obecnej znacznie wyższy, w porównaniu z okresem przedwojennym, poziom produkcji przemysłowej. Oto dane w tej sprawie:

WZROST PRODUKCJI PRZEMYSŁOWEJ ZSRR
(w % w stosunku do 1940 r.)

Lata:	1940	1944	1945	1946	1947	1948	1949	1950	1951	plan 1952
Cały przemysł	100	104	92	77	93	118	141	173	202	223
w tym:										
„grupa A" produkcja środków produkcji	100	136	112	82	101	130	163	205	239	267
„grupa B" produkcja środków konsumcji	100	54	59	67	82	99	107	128	143	156

Z powyższych danych wynika, że w latach 1945 i 1946 nastąpił spadek poziomu produkcji przemysłowej. Było to związane z faktem, że produkcja sprzętu wojennego uległa po zakończeniu wojny gwałtownej redukcji, przestawienie zaś przemysłu na tory produkcji pokojowej wymagało pewnego czasu. Powojenna przebudowa produkcji przemysłowej została zasadniczo zakończona w ciągu 1946 roku, po czym produkcja naszego przemysłu zaczęła rosnąć w szybkim tempie i w 1951 roku jej ogólne rozmiary przekroczyły poziom 1940 roku przeszło dwukrotnie. W 1952 r. osiągnięto nowe sukcesy w rozwoju naszego przemysłu.

Jak wiadomo, plan bieżącego roku dla przemysłu jako całości jest nie tylko pomyślnie wykonywany, lecz wykonywany z nadwyżką. Istnieją przeto wszelkie podstawy, by uważać, że w roku 1952 produkcja przemysłowa będzie blisko 2,3 raza większa niż w 1940 roku

Szczególnie szybko rozwija się przemysł produkujący środki produkcji, którego ogólna produkcja w 1951 roku przekroczyła poziom przedwojenny 2,4 raza, a w 1952 roku przekroczy ten poziom blisko 2,7 raza. W 1952 roku wyprodukuje się: 25 mln ton surówki, czyli o ok. 70 proc. więcej niż w 1940 roku; 35 mln ton stali, czyli blisko o 90 proc. więcej niż w roku 1940; 27 mln ton wyrobów walcowanych, czyli przeszło 2 razy więcej niż w 1940 roku; 300 mln ton węgla, czyli przeszło o 80 proc. więcej niż w 1940 roku; 47 mln ton ropy naftowej, czyli przeszło o 50 proc. więcej niż w 1940 roku; 117 miliardów kWh energii elektrycznej tj. 2,4 raza więcej niż w 1940 roku; maszyn i urządzeń wyprodukuje się przeszło 3 razy więcej niż w 1940 roku.

Jeśli idzie o roczny przyrost produkcji najważniejszych gałęzi przemysłu, to mieliśmy w ciągu ostatnich lat znacznie większe rozmiary tego przyrostu niż w okresie przedwojennym. Tak np. w ciągu ostatnich trzech lat — w 1949—1951, tj. od chwili, gdy przedwojenny poziom produkcji przemysłowej nie tylko został osiągnięty, ale przekroczony, przyrost wytopu surówki wynosił 8 mln. ton, przyrost wytopu stali — 13 mln ton i przyrost produkcji wyrobów walcowanych — 10 mln ton, podczas gdy w latach przedwojennych przyrost takich rozmiarów osiągnięto w zakresie wytopu surówki w ciągu 8 lat, wytopu stali — w ciągu 9 lat, a produkcji wyrobów walcowanych — w ciągu 12 lat. Przyrost wydobycia węgla w ciągu wymienionych trzech lat wyniósł 74 mln ton, a przyrost wydobycia ropy naftowej — 13 mln ton; przyrost takich rozmiarów osiągnięto w latach przed wojennych w zakresie wydobycia węgla w ciągu 6 lat, a wydobycia ropy naftowej — w ciągu 10 lat.

Przyrost produkcji energii elektrycznej w ciągu tych trzech lat wyniósł 37 miliardów kWh; przyrost produkcji energii elektrycznej takich rozmiarów w latach przedwojennych osiągnięto w ciągu 9 lat.

Wzrost produkcji środków produkcji oraz wzrost produkcji rolnej stworzyły mocną bazę dla rozwoju przemysłu produkującego artykuły konsumcyjne. Ogólna produkcja tego przemysłu była w 1951 roku o 43 proc. większa niż w 1940 roku, a w roku 1952 będzie w przybliżeniu o 60 proc. większa niż w 1940 roku. W 1952 roku wyprodukuje się: z górą 5 mld. metrów tkanin bawełnianych, czyli o ok. 30 proc. więcej niż w 1940 roku; prawie 190 mln metrów tkanin wełnianych, czyli o ok. 60 proc. więcej niż w 1940 roku; 218 mln metrów tkanin jedwabnych, czyli 2,8 raza więcej niż w 1940 roku; 250 mln par obuwia skórzanego, czyli o ok. 20 proc. więcej niż w 1940 roku; 125 mln par obuwia gumowego, czyli o 80 proc. więcej niż w 1940 roku; przeszło 3.300 tys. ton cukru, czyli o przeszło 50 proc. więcej niż w 1940 roku; ponad 380 tys. ton masła wyprodukowanego przez przemysł (nie licząc znacznej ilości masła produkcji domowej), co przewyższy przedwojenny poziom przemysłowej produkcji masła o przeszło 70 proc.

W wyniku pomyślnej odbudowy i rozwoju przemysłu w okresie powojennym produkcja przemysłowa w ZSRR na głowę ludności przewyższa obecnie poziom przedwojenny. Tak np. produkcja energii elektrycznej na głowę ludności przewyższała w 1951 roku przeszło dwukrotnie poziom 1940 roku, wytop surówki — o 50 proc., wytop stali — o 70 proc., wydobycie węgla — o 60 proc., produkcja cementu — przeszło dwukrotnie, produkcja tkanin bawełnianych — o 20 proc., produkcja tkanin wełnianych — o ponad 60 proc., produkcja papieru — o 70 proc. itd.

W okresie sprawozdawczym, zwłaszcza w latach powojennych rozszerzyła się znacznie i umocniła produkcyjno - techniczna baza naszego przemysłu zarówno dzięki budowie nowych, jak też dzięki rekonstrukcji czynnych przedsiębiorstw. Z ogólnej sumy ok. 500 mld rubli, zainwestowanych w gospodarce narodowej tylko w latach 1946—1951 zainwestowano w przemyśle ponad 320 mld rubli. W ciągu tego okresu w ZSRR odbudowano, zbudowano i oddano do użytku ok. 7 tys. wielkich państwowych przedsiębiorstw przemysłowych. Zasoby produkcyjne przemysłu wzrosły w 1952 roku o 77 procent w porównaniu z 1940 rokiem.

Ale w grę wchodzi tu nie tylko ilościowy wzrost zasobów produkcyjnych. Rysem charakt rystycznym ubiegłego okresu był również dalszy techniczny postęp przemysłu. W odróżnieniu od krajów kapitalistycznych, gdzie zachodzą periodyczne przerwy w rozwoju techniki, związane z niszczeniem sił wytwórczych społeczeństwa na skutek kryzysów ekonomicznych, w ZSRR, gdzie takich kryzysów nie ma, odbywa się nieprzerwane doskonalenie produkcji na bazie najwyższej techniki, na podstawie osiągnięć przodującej nauki radzieckiej.

W latach powojennych wszystkie gałęzie przemysłu wyposażono w nowe maszyny i mechanizmy, zastosowano doskonalsze procesy technologiczne, wprowadzono racjonalniejszą organizację produkcji. Park obrabiarek, dzięki uzupełnieniu nowymi, bardziej wydajnymi obrabiarkami, zwiększył się w tym okresie 2,2 raza. Krajowy przemysł budowy maszyn tylko w ciągu ostatnich trzech lat wyprodukował ok. 1.600 nowych typów maszyn i mechanizmów.

W walce o dalszy postęp techniczny wielka rola przypada naszej nauce, która przez swoje odkrycia pomaga narodowi radzieckiemu pełniej ujawniać i lepiej wykorzystywać bogactwa i siły przyrody. W okresie powojennym uczeni nasi pomyślnie rozwiązali wiele problemów naukowych o wielkim znaczeniu dla gospodarki narodowej. Najważniejszym osiągnięciem nauki radzieckiej w tym okresie jest odkrycie metod produkcji energii atomowej. W ten sposób nasza nauka i technika zlikwidowała monopol USA w tej dziedzinie i zadała poważny cios podżegaczom wojennym, którzy usiłowali wykorzystać tajemnicę produkcji energii atomowej i posiadanie broni atomowej jako środek szantażu i zastraszenia innych narodów. Państwo radzieckie rozporządzające realnymi możliwościami produkcji energii atomowej, jest głęboko zainteresowane w tym, aby ten nowy rodzaj energii wykorzystywano w celach pokojowych dla dobra ludności gdyż takie wykorzystanie energii atomowej rozszerza bezgranicznie władzę człowieka nad żywiołowymi siłami przyrody, otwiera przed ludzkością kolosalne możliwości wzrostu sił produkcyjnych, technicznego i kulturalnego postępu, zwiększenia bogactwa społecznego.

O wielkich osiągnięciach radzieckiej nauki i techniki świadczy coroczne przyznawanie Nagród Stalinowskich za wybitne prace naukowe, wynalazki i gruntowne udoskonalenia metod pracy produkcyjnej. Zaszczytne miano laureata Nagrody Stalinowskiej nadano 8.470 pracownikom nauki, przemysłu, transportu i rolnictwa.

Doniosłym momentem w rozwoju przemysłu jest fakt, że w minionym okresie w szybkim tempie rozwijał się przemysł we wschodnich okręgach ZSRR, wskutek czego zmieniło się poważnie rozmieszczenie naszego przemysłu. We wschodnich okręgach — w okręgach nadwołżańskich, na Uralu, Syberii, na Dalekim Wschodzie, w Kazachskiej SRR i w republikach związkowych Azji środkowej powstała potężna baza przemysłowa kraju. Ogólna produkcja przemysłowa w tych okręgach zwiększyła się do 1952 roku trzykrotnie w porównaniu z 1940 rokiem. W roku 1951 wschodnie okręgi dały około 1/3 całej produkcji przemysłowej ZSRR, przeszło połowę całej ilości stali i wyrobów walcowanych, prawie połowę całej ilości węgla i ropy naftowej i przeszło 40 proc. energii elektrycznej.

Takie są zasadnicze wyniki rozwoju przemysłu ZSRR w okresie sprawozdawczym.

Zadania w dziedzinie rozwoju naszego przemysłu na najbliższe lata są wyłuszczone w projekcie dyrektyw w sprawie piątego 5-letniego planu rozwoju ZSRR, przedstawionym Zjazdowi do rozpatrzenia. Zadania te polegają na tym, aby podnieść poziom produkcji przemysłowej w 1955 roku w porównaniu z rokiem 1950, w przybliżeniu o 70 proc. przy czym produkcja środków produkcji powinna wzrosnąć w przybliżeniu o 80 proc., a produkcja artykułów konsumcyjnych w przybliżeniu o 65 proc. Takie zadanie w zakresie wzrostu produkcji przemysłowej oznacza, że w 1955 roku produkcja przemysłowa wzrośnie trzykrotnie w porównaniu z 1940 rokiem.

Piąty plan pięcioletni oznacza nowy wielki krok naprzód na drodze rozwoju naszego kraju od socjalizmu do komunizmu (oklaski).

Przemysł nasz rozporządza wszystkimi możliwościami, by wykonać stojące przed nim zadania. Obecnie wszystkie gałęzie przemysłu wyposażone są w doskonalszą technikę, posiadają wykwalifikowane kadry robotników i pracowników inżynieryjno - technicznych, przedsiębiorstwa nie odczuwają braku surowców i materiałów. Chodzi teraz o to, ażeby wykorzystać w pełni te możliwości, zdecydowanie usuwać niedociągnięcia w pracy, wykrywać niewykorzystane rezerwy produkcyjne i przekształcać je w potężne źródło rozwoju gospodarki narodowej.

Przemysł rokrocznie nie tylko wykonuje, lecz i przekracza plany państwowe. Za zbiorczymi wskaźnikami dobrej pracy przemysłu jako całości ukrywa się jednak kiepska praca wielu przedsiębiorstw nie wykonujących zadań państwowych, wskutek czego w gospodarce narodowej mamy niedobór pewnej ilości produktów. Ministerstwa zaś nie podejmują należytych kroków, któreby zapewniły wykonanie planu przez każde przedsiębiorstwo, a zamiast tego przerzucają często zadania z przedsiębiorstw źle pracujących na przedsiębiorstwa przodujące. Tak więc przedsiębiorstwa, które pracują źle, żyją kosztem przodujących przedsiębiorstw.

Jedną z głównych przyczyn niewykonywania planów państwowych jest nierównomierna produkcja przedsiębiorstw w ciągu miesiąca. Partia zwracała nieraz uwagę działaczy placówek gospodarczych na to niedociągnięcie. Jednakże jeszcze teraz wiele przedsiębiorstw pracuje zrywami. Niemal połowę planowanej produkcji miesięcznej wykonują one dopiero w trzeciej dekadzie. Prowadzi to do niewykorzystywania mocy produkcyjnych, do stosowania robót nadliczbowych, do wzrostu ilości wybrakowanej produkcji i zakłóca pracę przedsiębiorstw uzupełniających się.

Niektóre przedsiębiorstwa, chcąc wykonać plan produkcji globalnej, pozwalają sobie na antypaństwową praktykę ponadplanowego produkowania wyrobów o drugorzędnym znaczeniu kosztem niewykonania zadań w dziedzinie produkcji wyrobów najważniejszych, przewidzianych przez plan państwowy.

W szeregu gałęzi przemysłu naruszane są wymogi dyscypliny państwowej co do jakości produkcji. Zdarzają się fakty dostarczania konsumentom wyrobów i towarów w złym gatunku, nie odpowiadających ustalonym standardom i warunkom technicznym. Przedsiębiorstwa budowy maszyn wprowadzają częstokroć do produkcji maszyny konstrukcyjnie niecałkowicie wykończone, nie odpowiadające warunkom eksploatacji. W przedsiębiorstwach lekkiego przemysłu wielka jest jeszcze ilość produkowanych wyrobów gorszego gatunku. Wszystko to wyrządza szkodę gospodarce narodowej.

Nie wolno tolerować takich niedociągnięć w pracy przemysłu. Plan państwowy — to ustawa. Wszystkie przedsiębiorstwa obowiązane są wykonywać wytyczone im zadania państwowe i zaopatrywać gospodarkę narodową w potrzebną jej produkcję. Działacze gospodarczy i organizacje partyjne obowiązani są zapewniać wykonanie planu przez każde przedsiębiorstwo nie tylko co do produkcji globalnej, lecz bezwzględnie również co do produkcji wszystkich wyrobów przewidzianych w planie państwowym, walczyć o systematyczne podnoszenie jakości produkcji, ujawniać i całkowicie usuwać przyczyny utrudniające normalną pracę przedsiębiorstw.

Szczególną uwagę należy poświęcać zadaniu zapewnienia dalszego wszechstronnego wzrostu wydajności pracy we wszystkich gałęziach przemysłu.

Partia nasza na wszystkich etapach budownictwa socjalistycznego nieugięcie walczyła o systematyczne podnoszenie wydajności pracy jako o najważniejszy warunek wzrostu i doskonalenia produkcji socjalistycznej. Tym właśnie przede wszystkim tłumaczą się ogromne sukcesy osiągnięte w rozwoju produkcji ZSRR. W okresie od 1940 do 1951 r. wydajność pracy w przemyśle wzrosła o 50 proc., przy czym przyrost produkcji przemysłowej w ciągu tego okresu w 70 proc. uzyskano dzięki wzrostowi wydajności pracy. Wydajność pracy w budownictwie zwiększyła się w tymże okresie o 36 proc.

Szybki wzrost wydajności pracy w ZSRR jest przede wszystkim wynikiem szerokiego zastosowania w go-

(Ciąg dalszy na str. 3)

REFERAT SEKRETARZA KC WKP(b) G. M. MALENKOWA

(Ciąg dalszy ze str. 2)

spodarce narodowej nowej techniki i nowoczesnych procesów technologicznych, wynikiem mechanizacji i elektryfikacji produkcji, zwłaszcza zaś mechanizacji pracochłonnych i ciężkich robót, jak również wynikiem lepszej organizacji pracy, wzrostu ogólnego poziomu wykształcenia i kultury mas pracujących i podniesienia ich kwalifikacji produkcyjnych. Socjalistyczny system gospodarki otwiera nieograniczone pole dla zastosowania najnowocześniejszej techniki. W ZSRR maszyny nie tylko zaoszczędzają pracę, lecz równocześnie czynią pracę robotników lżejszą, dzięki czemu w warunkach gospodarki socjalistycznej, w odróżnieniu od warunków kapitalizmu, robotnicy bardzo chętnie używają maszyn w procesie pracy. Robotnik radziecki jest bezpośrednio zainteresowany w zwiększeniu wydajności pracy, wie bowiem, że przez to wzmacnia się potęga ekonomiczna ZSRR i podnosi się stopa życiowa mas pracujących. Jedność interesów państwa i narodu stwarza podwaliny wysokiej wydajności pracy społecznej w warunkach socjalizmu.

Jednakże istniejące w naszym przemyśle możliwości wzrostu wydajności pracy nie są jeszcze bynajmniej całkowicie wykorzystywane. Świadczy o tym przede wszystkim niewykonanie planów w dziedzinie wydajności pracy przez wiele przedsiębiorstw.

W wielu przedsiębiorstwach wzrost wydajności pracy ulega zahamowaniu wskutek złego wykorzystania posiadanych środków mechanizacji.

Wzrost wydajności pracy ulega również zahamowaniu wskutek tego, że w wielu przedsiębiorstwach i na budowach organizacja pracy postawiona jest w sposób niezadowalający, wskutek czego dochodzi do wielkiego marnotrawstwa czasu roboczego.

Duże znaczenie dla podniesienia wydajności pracy ma normowanie techniczne. Tymczasem w wielu przedsiębiorstwach normowanie techniczne postawione jest w sposób niezadowalający. Wciąż jeszcze przeważa stosowanie norm zbyt niskich, tzw. norm doświadczalno-statystycznych, które nie odpowiadają współczesnemu poziomowi techniki produkcji, nie odzwierciedlają doświadczenia przodujących robotników i nie pobudzają do wzrostu wydajności pracy.

Zadanie organizacji partyjnych, gospodarczych i związkowych polega na tym, by szybciej usuwać przyczyny przeszkadzające wzrostowi wydajności pracy i zapewniać we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej, w każdym przedsiębiorstwie, na każdym odcinku produkcji wykonanie i przekroczenie zadań w dziedzinie wzrostu wydajności pracy. Trzeba zdecydowanie usuwać niedociągnięcia w dziedzinie wykorzystania posiadanej przez nas bogatej techniki, z uporem wprowadzać w życie program mechanizacji kompleksowej i automatyzacji procesów produkcyjnych, stosować szerzej we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej najnowsze osiągnięcia nauki i techniki, doskonalić systematycznie formy i metody organizacji pracy i produkcji, usprawniać wykorzystanie siły roboczej.

Towarzysze!

Nasz przemysł rośnie, rozwija się i staje się coraz potężniejszy i coraz doskonalszy technicznie. Będziemy również nadal rozwijać wszechstronnie siły wytwórcze naszego socjalistycznego przemysłu, jako podstawy potęgi naszej Ojczyzny i wzrostu dobrobytu materialnego narodu radzieckiego (długotrwałe oklaski).

B. Rolnictwo

W dalszym ciągu swego przemówienia G. M. Malenkow oświadczył:

Do początku okresu sprawozdawczego, to jest do chwili, kiedy odbywał się XVIII Zjazd Partii, ustrój kołchozowy w naszym kraju okrzepł ostatecznie, kołchozy umocniły się i socjalistyczny system rolnictwa utwierdził się jako jedyna forma rolnictwa.

Wojna powstrzymała na pewien czas rozwój rolnictwa i zadała mu wielkie straty, zwłaszcza w rejonach okupowanych, gdzie zaborcy hitlerowscy zniszczyli i rozgrabili kołchozy, MTS i sowchozy. Jednak mimo olbrzymich trudności okresu wojennego, kołchozy i sowchozy rejonów wschodnich nieprzerwanie zaopatrywały armię i ludność w żywność, a przemysł lekki — w surowce. Bez ustroju kołchozowego, bez pełnej poświęcenia pracy kołchoźników i kołchoźnic, bez ich wysokiej świadomości politycznej i sprawności organizacyjnej nie potrafilibyśmy rozwiązać tego niezmiernie trudnego zadania.

Z chwilą przejścia do budownictwa pokojowego, przed partią stanęło zadanie jak najszybszej odbudowy i dalszego podniesienia rolnictwa. Szczególną troską partii w okresie powojennym było organizacyjno-gospodarcze umocnienie kołchozów, okazanie im pomocy w odbudowie i dalszym rozwoju gospodarki społecznej i podniesienie na tej podstawie dobrobytu materialnego chłopstwa kołchozowego. Dla dalszego rozwoju sił wytwórczych rolnictwa duże znaczenie miało scalenie małych kołchozów, ponieważ wielkie kołchozy mogą pomyślniej rozszerzać i udoskonalać gospodarkę społeczną. Obecnie mamy 97 tysięcy scalonych kołchozów zamiast 254 tysięcy małych kołchozów na 1 stycznia 1950 r.

W wyniku realizacji kroków podjętych przez partię i rząd przezwyciężono pomyślnie w rolnictwie trudności wywołane przez wojnę i wynikłe w 1946 r. wskutek silnej posuchy, tak że przedwojenny poziom produkcji rolnictwa został w krótkim czasie przywrócony i przekroczony.

W latach powojennych w szybkim tempie przywracano obszar zasiewów, wzrastały plony i zwiększała się globalna produkcja zbóż, upraw przemysłowych, pastewnych, warzywnych i innych roślin uprawnych. Obszary zasiewów wszystkich roślin uprawnych w 1952 roku przekroczyły poziom przedwojenny o 5,3 miliona ha.

Produkcję zbóż doprowadzono do poprzedniego poziomu w trzecim roku po zakończeniu wojny, a w latach następnych wzrastała ona przy jednoczesnym dużym wzroście ilości zboża towarowego. W bieżącym 1952 roku globalne zbiory zboża wyniosły 8 miliardów pudów (burzliwe oklaski), przy czym globalne zbiory najważniejszej rośliny spożywczej — pszenicy zwiększyły się w porównaniu z 1940 rokiem o 48 proc. (oklaski).

W ten sposób problem zbożowy, uważany poprzednio za naostrzejszy i najpoważniejszy, został pomyślnie rozwiązany, rozwiązany ostatecznie i raz na zawsze (burzliwe, długotrwałe oklaski).

W okresie powojennym w szczególnie szybkim tempie rozwijała się produkcja bawełny i buraka cukrowego: W 1951 r globalna produkcja włókna bawełny przekroczyła poziom przedwojenny o 46 proc., a buraka cukrowego — o 31 proc. W roku bieżącym wyhodowano jeszcze bogatsze plony tych najważniejszych roślin.

W roku bieżącym, jak i w latach poprzednich, realizowane są pomyślnie państwowe plany skupu zboża, skupu bawełny, buraków cukrowych, nasion oleistych, ziemniaków, warzyw i innej produkcji roślinnej, jak również produkcji hodowlanej.

Nasze rolnictwo staje się coraz bardziej wyspecjalizowane, bardziej produktywne i daje coraz więcej produkcji towarowej. Trzeba zrozumieć tę niezmiernie ważną właściwość w rozwoju naszego rolnictwa. Obecnie, kiedy problem zbożowy został pomyślnie rozwiązany, nie wolno już po staremu oceniać osiągnięć rolnictwa tylko według ilości produkowanego zboża.

Jak widać z przytoczonych danych oprócz sukcesów w dziedzinie produkcji zboża, osiągnęliśmy wielkie sukcesy w rozwoju produkcji bawełny, buraka cukrowego, roślin oleistych, pastewnych i innych roślin uprawnych. Nasze obecne rolnictwo stało się jakościowo inne, różni się ono gruntownie od dawnego, małoproduktywnego, ekstensywnego rolnictwa. Podczas gdy obszary zasiewów wszystkich roślin uprawnych w ZSRR wzrosły w 1952 r. w porównaniu z 1913 rokiem 1,4 raza, przy czym obszary zasiewów zbóż wzrosły o 5 proc, to obszary zajęte pod uprawy przemysłowe i warzywniczo-arbuzowe zwiększyły się więcej niż 2,4 raza, a obszary zajęte pod rośliny pastewne ponad 11 razy. Z ogólnej wartości towarowej produkcji roślinnej przeszło 40 proc. przypada obecnie na uprawy przemysłowe. Byłoby zatem poważnym błędem oceniać sukcesy rolnictwa tylko na podstawie poziomu produkcji zboża.

W okresie powojennym wiele uwagi udzielano wyposażeniu rolnictwa w nową technikę. Nie moglibyśmy bez tego rostrzygnąć w szybkim tempie problemu odbudowy i dalszego rozwoju gospodarki rolnej. W okresie tym park maszynowo-traktorowy uzupełniony został wielką ilością nowych, bardziej udoskonalonych traktorów gąsienicowych z silnikami Diesla, kombajnów samobieżnych kosiarek, kombajnów buraczanych, lniarskich i do sprzętu bawełny oraz innych maszyn o wysokiej wydajności. Ogólna moc parku traktorów w MTS i sowchozach wzrosła w porównaniu z okresem przedwojennym o 59 proc., a kombajnów — o 51 proc. Rolnictwo otrzymało wiele nowych maszyn dla mechanizacji pracochłonnych procesów w hodowli. W związku ze znacznym rozszerzeniem mechanizacji prac w gospodarce rolnej i leśnej, rozbudowano w okresie powojennym sieć ośrodków maszynowo - traktorowych, zorganizowano znaczną ilość nowych stacji ochrony lasów.

Sukcesy osiągnięte w rozwoju rolnictwa w okresie powojennym stworzyły warunki dla rozwiązania w gospodarce rolnej jeszcze większych zadań. Interesy gospodarki narodowej i zadania dalszego podniesienia dobrobytu narodu radzieckiego wymagają jeszcze większego podniesienia produkcji rolnej.

Projekt dyrektyw w sprawie piątego planu pięcioletniego przewiduje zwiększenie w ciągu 5 lat globalnych zbiorów: zbóż o 40—50 proc., w tym pszenicy o 55—65 proc., włókna bawełny o 55—65 proc; włókna lnianego o 40—50 proc; buraka cukrowego o 65—70 proc; słonecznika o 50—60 proc.; ziemniaków o 40—45 proc. i wzrost produkcji upraw pastewnych w przybliżeniu 2—3 razy.

Obecnie, gdy osiągnięto i przekroczono przedwojenny poziom obszaru zasiewów, jedynie słuszną linią w dziedzinie zwiększenia produkcji rolnictwa jest dalsze, wszechstronne podnoszenie urodzajności.

W okresie powojennym w związku z poważnymi sukcesami rozwoju rolnictwa zadanie wszechstronnego rozwoju hodowli stało się centralnym zadaniem partii i państwa w gospodarce rolnej. W okresie od lipca 1945 r. do lipca 1952 r. pogłowie bydła w ZSRR wzrosło o 13,4 miliona sztuk, owiec — o 41,8 miliona, trzody chlewnej — o 21,2 miliona i koni — o 5,6 miliona.

Obecnie hodowla kołchozowa wraz z sowchozową zajmuje w kraju dominujące miejsce zarówno pod względem ciężaru gatunkowego jeśli chodzi o ogólny stan pogłowia bydła, jak i pod względem wydajności produkcji hodowlanej. Globalna i towarowa produkcja mięsa, mleka, masła, jaj, wełny i skór przekroczyła w ZSRR poziom przedwojenny. (oklaski).

W celu zaspokojenia rosnących potrzeb ludności w dziedzinie artykułów hodowlanych, a przemysłu lekkiego w dziedzinie surowców konieczne jest osiągnięcie dalszego znacznego rozwoju hodowli.

Wielkie znaczenie dla dalszego rozwoju gospodarki rolnej ma budowa urządzeń irygacyjnych i zakładanie leśnych pasów ochronnych. Już w latach przedwojennych zbudowano znaczną ilość wielkich systemów irygacyjnych, wyposażonych w nowoczesną technikę, oraz zrekonstruowano stare systemy irygacyjne, dzięki czemu obszar faktycznie nawadnianych gruntów w republikach Azji Środkowej i w innych częściach ZSRR zwiększył się półtorakrotnie, co pozwoliło na pomyślne rozwiązanie tak ważnego zadania jak znaczne zwiększenie produkcji bawełny. Rozpoczęto też pracę nad zakładaniem leśnych pasów ochronnych.

W latach powojennych prace nad budową urządzeń irygacyjnych i nad zakładaniem leśnych pasów ochronnych rozwinęły się na jeszcze większą skalę. Wielkie systemy irygacyjne budowane są w republikach zakaukaskich, gdzie obszar faktycznie nawadnianych ziem zwiększy się w najbliższych latach w wyniku tych prac przeszło półtorakrotnie.

Począwszy od 1947 r. prowadzone są prace nad irygacją gruntów o wysokiej urodzajności, ale narażonych na posuchę, w centralnej strefie czarnoziemu, w obwodach kurskim, orłowskim, woroneskim i tambowskim, by uzyskać trwałe plony zbóż, roślin przemysłowych i innych roślin uprawnych.

Począwszy od 1948 r. prowadzone są na wielką skalę prace nad założeniem na stepowych i leśno-stepowych obszarach europejskiej części ZSRR wielkich państwowych leśnych pasów ochronnych, ochronnych pasów leśnych w kołchozach i sowchozach oraz nad budową stawów i zbiorników wodnych. W ciągu ostatnich 3 i pół lat kołchozy, sowchozy i gospodarstwa leśne zalesiły w celach ochronnych obszar 2,6 mln ha i zbudowały przeszło 12 tysięcy stawów i zbiorników wodnych. W strefach o nadmiernej wilgotności gleby, przede wszystkim na Białorusi i w republikach nadbałtyckich prowadzone są, podobnie jak przed wojną, rozległe prace nad osuszaniem bagien i gruntów zabagnionych

Wielkie perspektywy otwierają się przed rolnictwem dzięki budowie gigantycznych elektrowni wodnych i systemów irygacyjnych na Wołdze, na Donie, Dnieprze i Amu-Darii oraz w związku z uruchomieniem wołżańsko-dońskiego kanału żeglownego imienia W. I. Lenina. Zbudowanie tych elektrowni i systemów irygacyjnych zapewni nawodnienie nowych gruntów na obszarze przeszło 6 milionów ha, nawodnienie pastwisk metodą selektywną na obszarze 22 milionów ha i stwarza szerokie możliwości elektryfikacji produkcji rolnej, wprowadzenia orki elektrycznej, zastosowania kombajnów elektrycznych i innych maszyn rolniczych zasilanych prądem elektrycznym.

Jednocześnie z budową urządzeń irygacyjnych na wielką skalę, na wszystkich gruntach nawadnianych skutecznie realizuje się przejście na nowy system irygacji, przy którym znacznie zwiększa się obszar pól nawadnianych w drodze lepszego rozmieszczenia drobnej sieci irygacyjnej. Zmniejszenie na polach liczby stałych kanałów zraszających oraz zastąpienie ich kanałami tymczasowymi, co umożliwia pełniejsze wykorzystanie nawadnianych gruntów i wody używanej do zraszania, stwarza lepsze warunki mechanizacji rolnictwa, korzystającego z urządzeń irygacyjnych.

Dzięki wykonaniu zaplanowanych wielkich prac nad rozwojem irygacji, nad zakładaniem leśnych pasów ochronnych i osuszaniem zabagnionych gruntów, rolnictwo nasze podniesie się na wyższy szczebel, a kraj zostanie zabezpieczony na zawsze przed niespodziankami klimatycznymi (oklaski). Zadanie polega na tym, by skutecznie i w przewidzianych terminach wykonać prace nad rozwojem irygacji, nad stworzeniem leśnych pasów ochronnych i osuszeniem bagien. Organizacje partyjne, radzieckie i gospodarcze powinny poświęcać tej sprawie szczególną uwagę.

Doniosłe znaczenie ma także przeprowadzenie akcji w dziedzinie podniesienia plonów roślin uprawnych na obszarach strefy nieczarnoziemnej europejskiej części ZSRR. Wiadomo, że na obszarach strefy nieczarnoziemnej istnieją wielkie możliwości pomyślnego rozwoju rolnictwa i hodowli, ponieważ obszary te odznaczają się sprzyjającymi warunkami klimatycznymi, dostateczną ilością wilgoci. Tymczasem plony roślin uprawnych na obszarach strefy nieczarnoziemnej są wciąż jeszcze niskie. Aby uzyskać wysokie i trwałe plony roślin uprawnych, należy tu przede wszystkim zorganizować na szeroką skalę wapnowanie gleb kwaśnych przy jednoczesnym stosowaniu wystarczającej ilości nawozów organicznych i mineralnych, rozwijać wszechstronnie zasiewy traw, polepszać uprawę roli.

Realizując zadania odbudowy i rozwoju rolnictwa, nasze organy partyjne, radzieckie i rolnicze usprawniły w latach powojennych kierowanie kołchozami, ośrodkami maszynowo-traktorowymi i sowchozami. Są jednak w tej dziedzinie wciąż jeszcze błędy i niedociągnięcia.

Trzeba przedewszystkim podkreślić, że poszczególni nasi pracownicy na kierowniczych stanowiskach pozwalali sobie, zwłaszcza w związku z akcją scalania drobnych kołchozów, na niewłaściwy konsumcyjny stosunek do zagadnień budownictwa kołchozowego. Proponowali oni, by przeprowadzić forsowną akcję masowego łączenia wsi w wielkie osiedla kołchozowe, oddać na rozbiórkę wszystkie stare zabudowania kołchozowe i domy kołchoźników i stworzyć w nowych miejscach wielkie „osiedla kołchozowe", „miasta kołchozowe", „agromiasta", traktując to jako najważniejsze zadanie na polu organizacyjno — gospodarczego umocnienia kołchozów. Błąd tych towarzyszy polega na tym, że zapomnieli o głównych produkcyjnych zadaniach kołchozów i wysuwali na pierwszy plan wtórne w stosunku do tamtych zadania konsumcyjne, zadania w dziedzinie warunków bytu w kołchozach. Zagadnienia warunków bytu mają niewątpliwie ważne znaczenie, ale są to bądź co bądź zagadnienia wtórne, podrzędne, a nie główne, i mogą być pomyślnie rozwiązane tylko na gruncie rozwiniętej produkcji społecznej. Zapominanie o głównych zadaniach produkcyjnych lub ich pomniejszanie może zwekslować całą naszą praktyczną robotę na wsi, na niewłaściwe tory, utrudnić dalszy rozwój kołchozów i wyrządzić szkodę zarówno samej sprawie organizacji warunków bytu, jak i całej sprawie budownictwa socjalistycznego.

Następnie trzeba stwierdzić, że w kierowaniu rolnictwem nie zostało jeszcze zlikwidowane szablonowe, formalne podejście do rozwiązywania wielu praktycznych zagadnień.

Należy wreszcie wspomnieć — powiedział dalej G. M. Malenkow — o istnieniu istotnych braków w dziedzinie zastosowania w rolnictwie osiągnięć nauki i przodującego doświadczenia. Mamy wiele przodujących kołchozów, MTS, i sowchozów, tysiące przodowników rolnictwa, którzy twórczo stosując osiągnięcia nauki, uzyskują poważne wyniki w podnoszeniu plonów i zwiększaniu produktywności hodowli. Wciąż jednak jeszcze niezadowalająco przedstawia się sprawa popularyzacji i stosowania przodujących doświadczeń w produkcji kołchozowej i sowchozowej. Nasza nauka rolnicza wniosła wielki wkład do sprawy rozwoju gospodarki rolnej. Zdemaskowane zostały i rozgromione antynaukowe- reakcyjne teorie w nauce rolniczej i rozwija się ona obecnie na jedynie słusznej — materialistycznej, miczurinowskiej podstawie, uzbrajając naszych pracowników w ich działalności w dziedzinie rozwoju rolnictwa.

Ale, mimo istniejących osiągnięć, nauka rolnicza wciąż jeszcze nie nadąża za potrzebami produkcji kołchozowej i sowchozowej. Socjalistyczny system rolnictwa otwiera przed nauką szerokie pole działania. Pozwala na szybką popularyzację osiągnięć nauki i przodującego doświadczenia, czyni je dorobkiem wszystkich kołchozów, MTS i sowchozów. Niezmiernie ważny obowiązek organów partyjnych, radzieckich i rolniczych polega na tym, by jak najusilniej rozwijać twórczą inicjatywę uczonych i praktyków, pomnażać szeregi mistrzów wysokich urodzajów i wysokiej produktywności hodowli popierać wszystko co przodujące, postępowe, szybciej stosować we wszystkich gałęziach produkcji kołchozowej i sowchozowej osiągnięcia nauki i przodującego doświadczenia w dziedzinie gospodarki rolnej.

Towarzysze!

Cieszymy się wszyscy z ogromnego rozwoju naszego socjalistycznego rolnictwa. Nasza produkcja roślinna i hodowlana znajduje się obecnie w okresie nowego potężnego rozkwitu. Nie ulega wątpliwości, że w najbliższych latach nasze kołchozy, ośrodki maszynowo-traktorowe, sowchozy, bogato wyposażone pod względem technicznym, osiągną jeszcze wspanialsze sukcesy w rozwoju gospodarki rolnej i kraj nasz będzie posiadał obfitość środków żywnościowych dla ludności i w pełni, pod dostatkiem surowców dla szybko rosnącego przemysłu lekkiego (długotrwałe oklaski).

C. Obrót towarowy, transport, łączność

Wraz ze wzrostem przemysłu i rolnictwa — powiedział G. M. Malenkow m. in. — rozwijał się w kraju również obrót towarowy. W latach powojennych obrót towarowy handlu państwowego i spółdzielczego zwiększył się 2,9 raza i znacznie przekroczył poziom przedwojenny. W 1951 roku sprzedano ludności w sklepach państwowych i spółdzielczych w porównaniu z 1940 rokiem mięsa i przetworów mięsnych — o 80 proc. więcej, ryb i przetworów rybnych — o 60 proc., masła — o 80 proc., tłuszczu roślinnego i innych tłuszczów — blisko 2 razy więcej, cukru — o 70 proc., tkanin — o 80 proc., obuwia — o 50 proc. więcej. Wzrosła sieć detalicznego handlu państwowego i spółdzielczego, znacznie rozszerzono asortyment i ulepszono jakość sprzedawanych towarów.

Wzrostowi produkcji i obrotu towarowego towarzyszył rozwój wszystkich rodzajów transportu i przewozów.

W latach wielkiej Wojny Narodowej transport nasz, a przede wszystkim transport kolejowy, pomyślnie wywiązał się z trudnego zadania zabezpieczenia przewozów wojennych, jak również przewozu ładunków dla gospodarki narodowej.

W latach powojennych wszystkie rodzaje transportu nie tylko zostały odbudowane, lecz wzrosły znacznie w porównaniu z okresem przedwojennym. W roku bieżącym obrót towarowy w transporcie kolejowym jest w przybliżeniu o 80 proc. większy niż w 1940 roku, obrót towarowy w transporcie rzecznym i morskim — o 60 proc., w transporcie samochodowym — 3,1 raza większy, zaś obrót towarowy w cywilnym transporcie lotniczym jest 9,2 raza większy. Przeciętny dzienny załadunek wagonów na kolejach jest w roku bieżącym w przybliżeniu o 40 proc. większy niż w 1940 roku.

Zbudowano i oddano do użytku nowe linie kolejowe; kontynuowano prace w dziedzinie elektryfikacji najbardziej przeciążonych tras; zwiększył się znacznie tabor lokomotyw i wagonów, zwłaszcza potężnych lokomotyw oraz wagonów o dużej ładowności.

W transporcie wodnym długość wewnętrznych dróg wodnych wykorzystywanych dla żeglugi była w 1951 roku o 23 tys. km większa niż w 1940 roku. Transport morski

(Ciąg dalszy na str. 4)

REFERAT SEKRETARZA KC WKP(b) G. M. MALENKOWA

(Ciąg dalszy ze str. 3)

rzeczny został uzupełniony nowymi statkami towarowymi i pasażerskimi. Poziom mechanizacji robót załadunkowo-wyładunkowych, podniósł się znacznie w porównaniu z 1940 rokiem i wyniósł w 1951 roku 83 proc. w zakresie Ministerstwa Floty Rzecznej i 90 proc. w zakresie Ministerstwa Floty Morskiej.

Transport samochodowy został wyposażony w nowe doskonalsze samochody ciężarowe i osobowe. Sieć dróg samochodowych z ulepszoną nawierzchnią wzrosła 3,1 raza w porównaniu z 1940 rokiem.

W latach powojennych rozwijały się w dalszym ciągu środki łączności — poczta, telegraf, telefon, radio.

Trzeba dalej rozwijać i doskonalić pracę wszystkich rodzajów transportu i łączności, oszczędzać środki transportu i nieustannie dbać o ich konserwację, rozwijać i umacniać bazę techniczną wszystkich rodzajów transportu, wszechstronnie usprawniać pracę poczty, telegrafu, telefonu.

D. Reżim oszczędności, to najważniejsza dźwignia dalszego rozwoju gospodarki narodowej

Podstawą rozwoju gospodarki narodowej ZSRR — oświadczył G. M. Malenkow — są własne zasoby, wewnętrzne źródła akumulacji. Dlatego partia nasza zawsze poświęcała i poświęca wiele uwagi walce o jak najsurowszy reżim oszczędności, traktując reżim oszczędności jako doniosły warunek stworzenia wewnętrznogospodarczych akumulacji i prawidłowego wykorzystania nagromadzonych środków. Reżim oszczędności jako metoda socjalistycznego gospodarowania odegrał wielką rolę w dziele uprzemysłowienia kraju. Obecnie, kiedy w kraju naszym następuje nowy potężny wzrost gospodarki narodowej, a równocześnie dokonuje się systematycznej obniżki cen towarów masowego spożycia, reżim oszczędności nabiera jeszcze większego znaczenia. Im pełniej i racjonalniej będą wykorzystywane zasoby produkcyjne, im oszczędniej i skrupulatniej będziemy prowadzić naszą gospodarkę, tym większe sukcesy odniesiemy w rozwoju wszystkich gałęzi gospodarki narodowej, tym większe rezultaty osiągniemy w podniesieniu materialnego i kulturalnego poziomu życia narodu.

Tymczasem w dziedzinie mobilizacji i prawidłowego wykorzystania wewnętrznych zasobów gospodarki narodowej istnieją znaczne niedociągnięcia.

Po omówieniu tych niedociągnięć, Malenkow powiedział:

Zadanie polega na tym, ażeby położyć kres obojętnemu stosunkowi działaczy gospodarczych i organizacji partyjnych do faktów niegospodarności i rozrzutności. Zagadnienie przestrzegania najściślejszego reżimu oszczędności powinno zawsze znajdować się w centrum naszej pracy gospodarczej i partyjnej. Powinniśmy dbać o nieustanne wychowywanie ludzi radzieckich w duchu troskliwego stosunku do społecznej własności socjalistycznej. Trzeba wyplenić wszelkie nadmierne rozchodowanie zasobów materiałowych i pieniężnych oraz rezerw pracy i systematycznie zapewniać wykonywanie i przekraczanie zadań w dziedzinie obniżki kosztów własnych produkcji. Trzeba wzmóc walkę z niegospodarnością, obniżyć radykalnie nakłady w przemyśle, w budownictwie, w transporcie, w rolnictwie, w organizacjach handlowych, w organizacjach skupu i zbytu, podjąć zdecydowane w organizacjach dystrybucyjnych kroki w celu uproszczenia i potanienia aparatu państwowego i gospodarczego, wzmóc kontrolę gotówkową ze strony organów finansowych nad wykonywaniem planów gospodarczych i nad przestrzeganiem reżimu oszczędności.

Nasze kadry gospodarcze powinny opanować doskonale metody socjalistycznego gospodarowania, muszą podnosić poziom swego przygotowania technicznego i ekonomicznego, polepszać systematycznie metody produkcji, szukać, znajdować i wykorzystywać rezerwy tkwiące w gospodarce narodowej.

Dla pomyślnego roztrzygnięcia zadań w dziedzinie rozwoju gospodarki narodowej ogromne znaczenie ma dalsze rozwijanie współzawodnictwa socjalistycznego. Partia poświęcała zawsze wiele uwagi sprawie organizacji współzawodnictwa i uważała, że najistotniejszą sprawą we współzawodnictwie socjalistycznym jest podciąganie tych, którzy pozostają w tyle, równanie w pracy na najlepszych. W naszych warunkach społecznych na każdym odcinku budownictwa socjalistycznego ogromną rolę odgrywa pozytywny przykład w pracy. Ludzie radzieccy przekonują się co dzień na podstawie własnego doświadczenia, że najlepszy przykład organizacji produkcji, zastosowanie nowej techniki, wszelkiego rodzaju udoskonalenia i wynalazki wiążą się zawsze z ułatwieniem pracy, prowadzą do podniesienia dobrobytu materialnego mas pracujących. Na wszystkich odcinkach budownictwa socjalistycznego mamy mnóstwo przykładów twórczej inicjatywy ludzi pracy, zmierzającej do zapewnienia nieustannego rozwoju i udoskonalenia produkcji socjalistycznej. Naród nasz słynie od dawna ze swej twórczej inicjatywy, ze swej wynalazczości i pomysłowości.

Wrogowie socjalizmu i ich wszelkiego rodzaju poplecznicy przedstawiają socjalizm jako system tłumienia indywidualności. Nie ma nic bardziej prymitywnego i wulgarnego niż tego rodzaju wyobrażenie. Jest dowiedzione, że system socjalistyczny zapewnił wyzwolenie jednostki, rozkwit twórczości indywidualnej i zespołowej, stworzył warunki wszechstronnego rozwoju talentów i uzdolnień, utajonych w masach ludowych.

W naszym kraju uczciwa praca jest wysoko ceniona i bardzo popierana. Partia i Rząd stosują na szeroką skalę system premiowania i nagradzania ludzi pracy za osiągnięcia i sukcesy w pracy we wszystkich dziedzinach gospodarki narodowej i kultury.

W okresie, który minął od chwili zakończenia wojny narodowej, odznaczono orderami i medalami ZSRR 1.346.000 robotników, kołchoźników, uczonych, inżynierów i pracowników technicznych, urzędników, lekarzy, nauczycieli i innych pracowników, a 6.480 wybitnym nowatorom w naszym kraju przyznano zaszczytne miano Bohatera Pracy Socjalistycznej.

Zadanie organizacji partyjnych, radzieckich, gospodarczych, związkowych i komsomolskich polega na tym, ażeby rozwinąć na szerszą skalę współzawodnictwo na wszystkich odcinkach budownictwa socjalistycznego, popierać ze wszystkich sił pozytywne przykłady pracy i postępową inicjatywę przodowników i nowatorów, popularyzować ze wszech miar przodujące doświadczenie wśród wszystkich ludzi pracy ażeby okazywać pomoc tym, którzy pozostają w tyle i umożliwić im osiągnięcie poziomu ludzi przodujących.

Jest rzeczą ważną, aby w walce nowego ze starym, w walce tego co przoduje z tym co jest zacofane, nie tylko widzieć siły, które są twórcami nowego ustroju społecznego, lecz także siły te pielęgnować, troszczyć się o ich wszechstronny rozwój, organizować je nieustannie i doskonalić je w interesie pomyślnego marszu naprzód.

2. Dalszy wzrost dobrobytu materialnego, ochrony zdrowia i kulturalnego poziomu życia narodu

Sukcesy osiągnięte we wszystkich gałęziach gospodarki narodowej doprowadziły do dalszego wzrostu materialnego i kulturalnego poziomu życia społeczeństwa radzieckiego. Jest to najzupełniej zgodne z prawami rozwoju, inaczej być nie mogło, ponieważ w naszym kraju celem rozwoju produkcji socjalistycznej jest zapewnienie maksymalnego zaspokojenia stale rosnących materialnych i kulturalnych potrzeb społeczeństwa.

Głównym wskaźnikiem wzrostu dobrobytu narodu radzieckiego jest nieustanny wzrost dochodu narodowego.

W okresie od 1940 do 1951 roku dochód narodowy ZSRR wzrósł o 83 proc. W odróżnieniu od krajów kapitalistycznych, w których przeszło połowę dochodu narodowego zagarniają klasy wyzyskujące, w Związku Radzieckim cały dochód narodowy stanowi własność mas pracujących. Masy pracujące Związku Radzieckiego otrzymują dla zaspokojenia swych potrzeb osobistych materialnych i kulturalnych około ¾ dochodu narodowego, a pozostała część idzie na rozszerzenie produkcji socjalistycznej i na inne potrzeby ogólno-państwowe i społeczne.

Jednym z najważniejszych źródeł wzrostu realnej wartości płac robotników i urzędników oraz realnych dochodów chłopów jest stosowane konsekwentnie przez Rząd obniżanie cen artykułów masowego spożycia. W wyniku 5-krotnej obniżki państwowych cen detalicznych, dokonanej w latach 1947—1952, ceny artykułów żywnościowych i wyrobów przemysłowych są obecnie przeciętnie o połowę niższe od cen w IV kwartale 1947 roku.

Jak wiadomo, robotnicy i urzędnicy w naszym kraju otrzymują od państwa zasiłki i emerytury z tytułu ubezpieczeń społecznych, bezpłatne lub ze znaczną ulgą skierowania do sanatoriów, domów wypoczynkowych i ośrodków dziecięcych, otrzymują corocznie płatne urlopy. Wszyscy ludzie pracy w mieście i na wsi otrzymują bezpłatną pomoc lekarską. Państwo wypłaca w mieście i na wsi zasiłki matkom wielodzietnym i samotnym; zapewnia bezpłatne nauczanie w szkole podstawowej i 7-letniej; wypłaca stypendia studiującym. Łącznie suma tych wypłat i ulg dla ludzi pracy miasta i wsi wyniosła w 1940 roku 40,8 miliarda rubli, a w roku 1951 — 125 miliardów rubli.

Dzięki wzrostowi płac robotników i urzędników, dzięki zwiększeniu dochodów chłopstwa w gotówce i w produktach, dzięki obniżce cen artykułów masowego spożycia i wzrostowi innych świadczeń państwa na rzecz ludności, realna wartość dochodów robotników i urzędników w przeliczeniu na jednego pracującego była w 1951 roku w przybliżeniu o 57 proc. wyższa niż w roku 1940, zaś realne dochody chłopów, w przeliczeniu na jednego pracującego, były wyższe w przybliżeniu o 60 proc.

Projekt dyrektyw w sprawie piątego planu 5-letniego przewiduje wzrost dochodu narodowego ZSRR w ciągu pięciolecia co najmniej o 60 proc., wzrost realnej wartości płac robotników i urzędników, z uwzględnieniem obniżki cen detalicznych — co najmniej o 35 proc., wzrost dochodów kołchoźników w gotówce i w produktach (w przeliczeniu pieniężnym) — co najmniej o 40 proc.

W naszym kraju prowadzi się na wielką skalę budownictwo mieszkaniowe i komunalne. W samym tylko okresie powojennym w miastach i osiedlach robotniczych wybudowano domy mieszkalne o łącznej powierzchni przeszło 155 milionów metrów kwadratowych, zaś w miejscowościach wiejskich wybudowano 3,8 miliona domów mieszkalnych. Szczególnie wielkiej pracy w dziedzinie budownictwa mieszkaniowego dokonano w okręgach, które znajdowały się poprzednio pod okupacją. Jednakże, mimo olbrzymiego rozmachu budownictwa mieszkaniowego, wszędzie jeszcze daje się odczuć dotkliwy brak mieszkań. Wiele ministerstw i rad terenowych z roku na rok nie wykonuje ustalanych dla nich planów budownictwa mieszkaniowego, a asygnowane na ten cel przez państwo kredyty nie są w pełni wykorzystywane.

W ciągu ostatnich dwóch tylko lat, na skutek niewykonania planów budownictwa mieszkaniowego, nie dobudowano przeszło 4 milionów metrów kwadratowych powierzchni mieszkalnej. Wciąż jeszcze trafiają się u nas tacy kierownicy gospodarczy i partyjni, którzy troskę o warunki mieszkaniowe mas pracujących uważają za sprawę drugorzędną i nie podejmują kroków w kierunku wykonania planów budownictwa i remontu mieszkań. Zadanie polega na tym, aby ze wszech miar rozszerzać budownictwo mieszkaniowe.

Projekt dyrektyw w sprawie piątego planu 5-letniego przewiduje mniej więcej dwukrotny — w porównaniu z czwartą pięciolatką — wzrost nakładów inwestycyjnych na państwowe budownictwo mieszkaniowe.

Partia i Rząd zawsze przejawiały i przejawiają wielką troskę o ochronę zdrowia naszego narodu. Wydatki państwowe na ochronę zdrowia, łącznie z wydatkami na te cele z funduszów ubezpieczeń społecznych, wzrosły z 11,2 miliarda rubli w 1940 roku do 26,4 miliarda rubli w 1951 roku. Na tej podstawie osiągnięto dalsze usprawnienie i rozszerzenie zasięgu opieki lekarskiej i sanitarnej nad ludnością. Liczba łóżek szpitalnych w miastach i w miejscowościach wiejskich wzrosła w 1951 roku o 30 proc. w porównaniu z rokiem 1940. Rozbudowana została sieć sanatoriów. Liczba lekarzy w kraju wzrosła o 80 proc.

Dzięki podniesieniu stopy życiowej i poziomu kulturalnego ludności oraz dzięki poprawie służby zdrowia spadła śmiertelność w naszym kraju. W ciągu ostatnich trzech lat przyrost naturalny wyniósł 9 milionów 500 tysięcy osób. (długotrwałe oklaski).

Wydatki na oświatę wzrosły z 22,5 miliarda rubli w 1940 roku do 57,3 miliarda rubli w 1951 roku, czyli przeszło 2,5 raza. Tylko w ciągu lat powojennych zbudowano 23.500 szkół. Liczba kształcących się w ZSRR wynosi obecnie 57 milionów osób, czyli prawie o 8 milionów osób więcej niż w 1940 roku. Rozbudowano znacznie szkolnictwo siedmioletnie i dziesięcioletnie. Liczba uczniów w klasach od piątej do dziesiątej wzrosła w okresie od 1940 do 1951 r. o 25 proc.

Liczba uczniów w uczelniach technicznych i w innych średnich szkołach specjalnych wzrosła w tymże okresie o 40 proc., a liczba studentów na wyższych uczelniach — o 67 proc. W 1952 roku wyższe uczelnie dały różnym gałęziom gospodarki narodowej 221 tysięcy młodych specjalistów, a w bieżącym roku akademickim przyjęły 375 tysięcy nowych studentów. Obecnie pracuje u nas około 5,5 miliona specjalistów z wyższym i średnim wykształceniem zawodowym, czyli 2,2 raza więcej niż przed wojną.

Uwzględniając coraz bardziej wzrastające znaczenie nauki w życiu naszego społeczeństwa, partia troszczy się nieustannie o jej rozwój. Państwo Radzieckie podjęło na szeroką skalę budownictwo i wyposażenie wielkiej sieci instytutów naukowo-badawczych, stworzyło najbardziej sprzyjające warunki dla rozkwitu nauki, nadało szeroki rozmach szkoleniu kadr naukowych. Liczba instytutów naukowo-badawczych, laboratoriów i innych instytucji naukowych w ZSRR wzrosła z 1560 w 1939 roku do 2900 na początku 1952 roku. Liczba pracowników naukowych wzrosła w tym okresie prawie dwukrotnie. W latach 1946—1951 wydatki państwowe na rozwój nauki wyniosły 47,2 miliarda rubli.

W ciągu ubiegłych lat rozbudowana została szeroko sieć instytucji kulturalno-oświatowych w miastach i na wsi. W chwili obecnej mamy w kraju 368 tysięcy bibliotek wszelkich typów. W porównaniu z 1939 rokiem liczba bibliotek wzrosła o przeszło 120 tysięcy. Roczny nakład książek osiągnął liczbę 800 milionów egzemplarzy i wzrósł 1,8 razy w porównaniu z 1940 rokiem. Liczba stałych kin dźwiękowych w miastach i na wsi zwiększyła się w okresie od 1939 roku prawie trzykrotnie.

Niezwykle ważną, nieodłączną częścią kultury radzieckiej jest literatura i sztuka. Osiągnęliśmy wielkie sukcesy w rozwoju radzieckiej literatury, plastyki, teatru, filmu. Świadczy o tym dobitnie fakt, że wielu utalentowanym działaczom na polu kultury przyznaje się rokrocznie Nagrody Stalinowskie. 2339 pracowników literatury i sztuki otrzymało zaszczytne miano laureata Nagrody Stalinowskiej.

Byłoby jednak niesłuszne, gdybyśmy spoza wielkich sukcesów nie dostrzegali poważnych niedociągnięć w rozwoju naszej literatury i sztuki. Idzie o to, że mimo znacznych sukcesów w rozwoju literatury i sztuki, poziom ideowo-artystyczny wielu utworów wciąż jeszcze jest nie dość wysoki. W literaturze i sztuce pojawia się jeszcze wiele miernych, banalnych, a niekiedy wręcz tandetnych utworów, które fałszują obraz rzeczywistości radzieckiej. Wielostronne, tętniące życie społeczeństwa radzieckiego przedstawiane jest w twórczości niektórych pisarzy i artystów bezbarwnie i nudno. Nie przezwyciężono również niedociągnięć w tak ważnej i popularnej dziedzinie sztuki jak film. Umiemy robić dobre filmy o dużym znaczeniu wychowawczym, lecz filmów takich tworzy się wciąż jeszcze za mało. Kinematografia nasza ma wszelkie możliwości ku temu, aby produkować dużo dobrych i różnorodnych filmów, ale możliwości te nie są należycie wykorzystywane.

Należy liczyć się z tym, że ideologiczny i kulturalny poziom człowieka radzieckiego podniósł się niezmiernie, że partia kształtuje jego smak estetyczny na podstawie najlepszych utworów literatury i dzieł sztuki. Ludzie radzieccy nie cierpią szarzyzny, bezideowości, fałszu i stawiają twórczości naszych pisarzy i artystów wysokie wymagania. Pisarze nasi i artyści powinni w swych utworach piętnować wady, niedociągnięcia, zjawiska chorobliwe pokutujące w społeczeństwie; powinni ukazywać w pozytywnych obrazach artystycznych ludzi nowego typu w całym blasku ich godności ludzkiej i w ten sposób przyczyniać się do kształtowania w ludziach radzieckich charakterów, nawyków, przyzwyczajeń, wolnych od wypaczeń i wad zrodzonych przez kapitalizm.

Towarzysze!

Mamy poważne osiągnięcia w dziedzinie poprawy warunków materialnych i wzrostu kultury narodu radzieckiego. Ale nie możemy poprzestać na tych osiągnięciach. Zadanie polega na tym, aby na gruncie rozwoju całej gospodarki narodowej zapewnić dalsze konsekwentne podniesienie materialnego i kulturalnego poziomu życia ludzi radzieckich. Partia nasza nadal będzie przejawiała nieustanną troskę o maksymalne zaspokojenie rosnących wciąż potrzeb ludzi radzieckich, gdyż dobro radzieckiego człowieka, rozkwit narodu radzieckiego jest dla naszej partii najwyższym prawem (burzliwe, długotrwałe oklaski).

3. Dalsze umocnienie radzieckiego ustroju społecznego i państwowego

W okresie, który upłynął od XVIII Zjazdu Partii, nasze państwo radzieckie w dalszym ciągu rosło, rozwijało się i umacniało.

Wzrosła i umocniła się ekonomiczna podstawa naszego państwa — socjalistyczna własność środków produkcji. W ciągu tego okresu jeszcze bardziej okrzepła przyjazna współpraca robotników, chłopów i inteligencji, tworzących radzieckie społeczeństwo socjalistyczne.

W obliczu ogromnych trudności nasz ustrój społeczny i państwowy okazał się, jak tego dowiodło doświadczenie wojny, najmocniejszym, najżywotniejszym i najtrwalszym ustrojem na świecie. Niezłomność radzieckiego ustroju socjalistycznego ma swe źródło w tym, że jest to ustrój prawdziwie ludowy, stworzony przez sam naród, że cieszy się potężnym poparciem narodu, że zapewnia rozkwit wszystkich materialnych i duchowych sił narodu.

Wrogowie i wulgaryzatorzy marksizmu głosili niezwykle szkodliwą dla naszej sprawy teorię o osłabieniu i obumieraniu państwa radzieckiego w warunkach otoczenia kapitalistycznego. Partia, rozgromiwszy i odrzuciwszę tę zgniłą teorię, wysunęła i uzasadniła tezę, że w sytuacji, kiedy rewolucja socjalistyczna zwyciężyła w jednym kraju, zaś w większości innych krajów panuje kapitalizm — kraj zwycięskiej rewolucji powinien nie osłabiać, lecz wszechstronnie umacniać swoje państwo, że państwo zostanie zachowane również w ustroju komunistycznym o ile nadal istnieć będzie kapitalistyczne otoczenie. Nie mielibyśmy tych sukcesów w naszym budownictwie pokojowym, którymi się teraz szczycimy, gdybyśmy dopuścili do osłabienia naszego państwa. Okazalibyśmy się bezbronnymi w obliczu wrogów i wobec niebezpieczeństwa klęski wojennej, gdybyśmy nie umacniali naszego państwa, naszej armii, naszych organów penitencjarnych i wywiadowczych. Partia dzięki temu właśnie przekształciła Kraj Rad w niezdobytą twierdzę socjalizmu, że wszechstronnie umacniała i umacnia państwo socjalistyczne (burzliwe oklaski).

Dokonując napadu na nasz kraj najeźdźcy faszystowscy liczyli na wewnętrzną nietrwałość społecznego i państwowego ustroju radzieckiego, na słabość radzieckiego zaplecza. Lecz, jak wiadomo, wojna obaliła te rachuby. W całej rozciągłości znalazło potwierdzenie historyczne oświadczenie Towarzysza Stalina, że na wypadek wojny zaplecze i front naszego kraju, dzięki swej jednorodności i wewnętrznej spoistości, będą mocniejsze niż w każdym innym kraju. W toku wojny okrzepły siły zbrojne i zaplecze państwa radzieckiego.

Ofiarna praca ludzi radzieckich w zapleczu oraz bohaterska walka Armii Radzieckiej i Marynarki Wojennej na froncie weszły do historii jako bezprzykładny wzór poświęcenia narodu w obronie Ojczyzny. Nasza armia i flota powstawała, krzepła i walczyła pod bezpośrednim kierownictwem Towarzysza Stalina (burzliwe, długo nie milknące oklaski) Genialny Wódz i organizator historycznych zwycięstw narodu radzieckiego w Wielkiej Wojnie Narodowej, Towarzysz Stalin, stworzył przodującą radziecką naukę wojenną, uzbroił naszą armię w sztukę zwyciężania wroga. Naród nasz kocha swą armię i flotę, otacza je stałą troską i uwagą. Siły zbrojne Związku Radzieckiego były, są i będą niezawodną ostoją bezpieczeństwa naszej ojczyzny (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Wielka Wojna Narodowa i następne lata pokojowego rozwoju jeszcze raz wykazały, że stworzony pod kierownictwem partii radziecki ustrój społeczny jest najlepszą formą organizacji społeczeństwa, że radziecki ustrój państwowy stanowi wzór wielonarodowego państwa. Wielu naszych wrogów i ludzi z burżuazyjnego obozu, którzy nam dobrze nie życzą powtarzało bez końca, że radzieckie państwo wielonarodowe jest nietrwałe, żywiło nadzieję,

(Ciąg dalszy na str. 5)

Referat sekretarza KC WKP (b) G. M. Malenkowa

(Dokończenie ze str. 4)

że nastąpi rozłam między narodami ZSRR, przepowiadało Związkowi Radzieckiemu nieuchronny rozpad. Mierzyli oni nasze państwo miarą stosunków istniejących w ich państwach burżuazyjnych, gdzie panują sprzeczności i waśnie narodowe. Wrogowie socjalizmu nie potrafią zrozumieć, że w rezultacie Wielkiej Rewolucji Październikowej i przeobrażeń socjalistycznych wszystkie narody naszego kraju są związane ze sobą trwałą przyjaźnią, opartą na gruncie pełnego równouprawnienia (oklaski).

Partia nasza, realizując nieugięcie leninowsko-stalinowską politykę narodową, wzmacniała wielonarodowe państwo radzieckie, rozwijała przyjaźń i wzajemną współpracę narodów Związku Radzieckiego, wszechstronnie popierała, pobudzała i zapewniała rozkwit kultur narodowych ludów naszego kraju, walczyła nieprzejednanie z wszelkimi elementami nacjonalistycznymi.

Radziecki ustrój państwowy, który wytrzymał ciężkie próby wojny, który stał się dla całego świata przykładem i wzorem prawdziwego równouprawnienia i wspólnoty narodów, jest świadectwem wielkiego triumfu leninowsko-stalinowskich idei w kwestii narodowej (długotrwałe oklaski). Partia nasza strzeże i nadal strzec będzie jak źrenicy oka jedności i przyjaźni narodów ZSRR, umacniała i będzie umacniać nadal wielonarodowe państwo radzieckie (burzliwe oklaski).

W okresie sprawozdawczym do rodziny radzieckiej przystąpiły nowe narody. Utworzono socjalistyczne republiki radzieckie: litewską, mołdawską, łotewską i estońską. Zjednoczony został w jednym państwie cały naród ukraiński. Białoruś skupiła cały naród białoruski w jedną rodzinę. Na północnym zachodzie posiadamy nowe granice, bardziej sprawiedliwe i bardziej odpowiadające interesom obrony kraju. Na Dalekim Wschodzie Związek Radziecki odzyskał oderwany dawniej od Rosji południowy Sachalin i wyspy Kurylskie. Obecne granice państwowe Związku Radzieckiego najbardziej odpowiadają historycznie ukształtowanym warunkom rozwoju narodów naszego kraju (oklaski).

Przy pomocy narodów bratnich republik, nowe republiki związkowe w krótkim czasie nie tylko posunęły się naprzód w dziedzinie uprzemysłowienia, lecz wprowadziły również drobne gospodarstwo chłopskie na drogę socjalizmu, zakończyły kolektywizację i rozwijają pomyślnie socjalistyczną gospodarkę rolną.

W okresie powojennym jeszcze bardziej rozwinęła się i wzmogła podstawowa funkcja naszego państwa — funkcja pracy gospodarczo-organizacyjnej i kulturalno-wychowawczej. Wielki rozmach budownictwa socjalistycznego i zadania dalszego zbliżenia kierownictwa partyjnego i radzieckiego do rejonu, miasta i wsi, spowodowały konieczność dokonania szeregu zmian w podziale administracyjno-terytorialnym naszego państwa — utworzenia nowych obwodów, okręgów i rejonów. Rozwój gospodarki narodowej dyktował dalsze zmiany w formach organizacyjnych kierownictwa państwowego różnymi gałęziami przemysłu, rolnictwa i innych dziedzin gospodarki narodowej. Znalazło to swój wyraz w dzieleniu i tworzeniu nowych centralnych organów zarządu państwowego.

Niezwykle doniosłe znaczenie dla wzmocnienia naszego państwa miało konsekwentne wprowadzanie w życie zasad demokratyzmu socjalistycznego, stanowiących podstawę Konstytucji Stalinowskiej. W okresie powojennym odbyły się dwukrotnie wybory do Rady Najwyższej ZSRR, do rad najwyższych republik związkowych i autonomicznych oraz do terenowych rad delegatów ludu pracującego. Wybory te odbyły się w atmosferze ogromnego entuzjazmu politycznego i stały się nowym wyrazem jedności naszego narodu, bezgranicznego zaufania narodu do naszej Partii Komunistycznej i do Rządu Radzieckiego (burzliwe oklaski).

Zadania Partii w dziedzinie polityki wewnętrznej:

1 W dalszym ciągu wzmacniać wytrwale potęgę gospodarczą naszego państwa, organizując twórczą pracę narodu radzieckiego w kierunku wykonania i przekroczenia wielkich zadań 5-letniego planu rozwoju ZSRR, będącego ważnym etapem na drodze przejścia od socjalizmu do komunizmu;

2 Rozwijać w dalszym ciągu przemysł i transport. Stosować na szerszą skalę w przemyśle, budownictwie i transporcie najnowsze zdobycze nauki i techniki, podnosić wszechstronnie wydajność pracy, wzmacniać dyscyplinę w dziedzinie wykonywania planów państwowych, zapewniać wysoką jakość produkcji. Obniżać nieustannie koszty własne produkcji, co stanowi podstawę systematycznej obniżki cen hurtowych i detalicznych wszystkich towarów;

3 Rozwijać w dalszym ciągu rolnictwo, ażeby w krótkim czasie zapewnić ludności obfitość żywności, a lekkiemu przemysłowi — obfitość surowców. Zapewnić bezwarunkowe wykonanie głównego zadania w rolnictwie — wszechstronnego podniesienia urodzajności wszystkich upraw rolnych i wzrostu pogłowia, zwierząt gospodarskich przy jednoczesnym podwyższeniu jego produktywności, zwiększenia globalnej i towarowej produkcji rolnictwa i hodowli. Polepszyć pracę MTS i sowchozów. Podnosić wydajność pracy kołchoźników, umacniać nadal społeczną gospodarkę kołchozów, pomnażać ich bogactwo i na tych podstawach zapewniać dalszy wzrost dobrobytu materialnego chłopstwa kołchozowego;

4 Przestrzegać jak najściślejszego reżimu oszczędności we wszystkich ogniwach gospodarki narodowej i we wszystkich dziedzinach administracji;

5 Rozwijać nadal przodującą naukę radziecką, stawiając przed nią zadanie zajęcia pierwszego miejsca w nauce światowej (oklaski). Nastawiać wysiłki uczonych w kierunku szybszego rozstrzygania naukowych problemów wykorzystania olbrzymich zasobów naturalnych naszego kraju. Wzmacniać twórczą współpracę nauki z produkcją mając na uwadze fakt, że współpraca ta wzbogaca naukę doświadczeniami praktyki i że dopomaga działaczom-praktykom w szybszym rozstrzyganiu stojących przed nimi zadań;

6 Rozwijać wszechstronnie twórczą inicjatywę ludzi pracy naszej ojczyzny, rozwijać szerzej współzawodnictwo socjalistyczne, troszczyć się nieustannie o to, ażeby na wszystkich odcinkach budownictwa socjalistycznego powstawało coraz więcej pozytywnych, wzorowych przykładów organizowania pracy w nowy sposób, popularyzować wytrwale wśród wszystkich pracujących te wzorowe przykłady, z tym ażeby na froncie pracy coraz więcej ludzi dorównywało przodującym pracownikom naszego społeczeństwa;

7 Podnosić nadal na wyższy poziom dobrobyt materialny naszego narodu; podnosić nieustannie realną wartość płac robotników i urzędników, polepszać warunki mieszkaniowe ludzi pracy, przyczyniać się ze wszech miar do wzrostu dochodów chłopstwa. Rozwijać kulturę radziecką; podnosić poziom oświaty i ochrony zdrowia ludności; troszczyć się nieustannie o dalszy rozwój radzieckiej literatury i sztuki;

8 Umacniać wszechstronnie nasz ustrój państwowy i społeczny. Rozwijać nadal polityczną aktywność i patriotyzm ludzi radzieckich, umacniać moralno-polityczną jedność i przyjaźń narodów naszego kraju;

9 Śledzić czujnie knowania podżegaczy wojennych. Umacniać wszechstronnie Armię Radziecką, marynarkę wojenną i organy wywiadu (burzliwe oklaski).

XIX ZJAZD WKP(b)

(Ciąg dalszy ze str. 1)

wano i zbudowano od nowa setki kopalń i zakładów przemysłowych.

Kisielow kreśli wspaniały obraz wcielania w życie stalinowskiego planu przeobrażenia przyrody.

SPRAWOZDANIE KOMISJI MANDATOWEJ

Z wielką uwagą delegaci na Zjazd wysłuchali sprawozdania komisji mandatowej. Przewodniczący komisji Piegow zakomunikował, że po sprawdzeniu pełnomocnictw każdego delegata komisja mandatowa stwierdziła, że wybory na Zjazd odbyły się wszędzie w całkowitej zgodności z uchwałą KC WKP(b) o normach przedstawicielstwa i o trybie wyborów delegatów na Zjazd. Konferencje i zjazdy partyjne, na których wybrano delegatów, dowiodły niezachwianej jedności naszej Partii. **Partia nasza — mówi wśród oklasków Piegow — przyszła na Zjazd zjednoczona i potężna, zespolona ściśle wokół Komitetu Centralnego, wokół swego wielkiego Wodza i Nauczyciela Towarzysza Stalina.**

Na Zjazd wybrano 1192 delegatów z głosem decydującym i 167 delegatów z głosem doradczym. Wszyscy oni są obecni na Zjeździe.

Piegow przytacza dane dowodzące ogromnego wzrostu szeregów partyjnych ,który jest dobitnym świadectwem potężnej siły atrakcyjnej sztandaru Partii, bezgranicznej miłości i wierności narodu radzieckiego wobec wielkiej Partii Komunistycznej.

Po raz pierwszy reprezentowane są na naszym Zjeździe — mówi Piegow — organizacje partyjne czterech nowych republik związkowych — łotewskiej, mołdawskiej, litewskiej i estońskiej, zachodnich obwodów Ukrainy i Białorusi, młodego obwodu kaliningradzkiego, południowego Sachalinu i wysp Kurylskich.

Sprawozdanie zawiera dane ilustrujące wzrost liczby podstawowych organizacji partyjnych.

Wśród delegatów znajdują się przedstawiciele 37 narodowości, pracownicy partyjni i państwowi, pracownicy socjalistycznej gospodarki i kultury. W pracy Zjazdu biorą udział znani działacze nauki i techniki, przodownicy przemysłu i rolnictwa, inżynierowie, agronomowie, nauczyciele, ekonomiści, lekarze, prawnicy.

Skład delegatów wskazuje — mówi Piegow — że organizacje partyjne wybrały na XIX Zjazd najlepszych, najaktywniejszych pracowników naszej Partii, tych, którzy walczyli bohatersko o wolność i niepodległość naszej Ojczyzny w latach Wojny Narodowej i którzy pracują ofiarnie nad wcieleniem w życie wielkiego stalinowskiego programu budowy komunizmu w naszym kraju.

Zjazd zatwierdza jednomyślnie sprawozdanie Komisji Mandatowej. (Obrady trwają).

Przemówienie Przewodniczącego KC PZPR
Bolesława Bieruta

(Ciąg dalszy ze str. 1).

której ostatecznym celem jest **zniesienie wszelkiej tyranii, utrwalenie na zawsze pokoju i braterstwa między narodami.** Jest to nowa i niezrównana, zwycięska i nieśmiertelna siła ideowa wielkiej epoki stalinowskiej.

Tylko międzynarodowy rewolucyjny ruch proletariacki, tylko wielka nauka marksistowsko-leninowska, rozwijana przez Stalina ku swym dzisiejszym szczytowym osiągnięciom, które znalazły swój wyraz w ostatnich pracach Towarzysza Stalina „Marksizm a zagadnienia językoznawstwa" i „Ekonomiczne problemy socjalizmu w ZSRR" — prace, posiadające olbrzymie znaczenie dla krajów demokracji ludowej, — tylko socjalizm, urzeczywistniony po raz pierwszy w dziejach dzięki genialnemu kierownictwu WKP(b), — mogły zrodzić taką siłę i nadać jej niepowstrzymany rozmach światowy.

Projekt dyrektyw XIX Zjazdu w sprawie nowego planu 5-letniego dalszego rozwoju ZSRR — to jeszcze jeden nieodparty dowód wyższości ekonomiki socjalistycznej nad kapitalistyczną, to dobitny dowód prawdziwie humanistycznego charakteru rozwoju ekonomicznego ZSRR. Jakże jaskrawym przeciwstawieniem są te plany gospodarcze, te potężne budowle komunizmu i prace nad przeobrażeniem przyrody, nad nieustannym podnoszeniem kultury, wiedzy i dobrobytu narodu — w porównaniu z marazmem i wynaturzeniami militarystycznej gospodarki kapitalistycznej. To przeciwstawienie jest główną cechą sytuacji światowej obecnego okresu. Szczególną wymowę mają dziś słowa Towarzysza Stalina, wypowiedziane w zakończeniu obrad XVIII Zjazdu WKP(b):

„Najważniejszym wynikiem jest to, że klasa robotnicza naszego kraju przez zniesienie wyzysku człowieka przez człowieka i ugruntowanie ustroju socjalistycznego dowiodła całemu światu słuszności swojej sprawy. Jest to główny wynik, ponieważ umacnia on wiarę w siły klasy robotniczej i jej niechybne ostateczne zwycięstwo".

Nowa pięciolatka stalinowska podnosi jeszcze wyżej w masach pracujących całego świata poczucie słuszności swojej sprawy i wiarę w jej zwycięstwo. Oto dlaczego obecny XIX Zjazd WKP(b) stał się tak bliskim i doniosłym wydarzeniem w życiu ludu pracującego na całej kuli ziemskiej, w tej liczbie również w życiu ludu pracującego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, który ze szczególnym rozmachem i entuzjazmem współzawodnictwa socjalistycznego wita ten Zjazd, jako wielki triumf nadziei mas pracujących całego świata.

Imperializm czyni wszystko, aby osłabić i podporządkować swej woli narody, które znalazły się w orbicie jego wpływów, aby potęgować nienawiść w stosunku do narodów, które uniezależniły się od jego panowania.

Związek Radziecki daje światu przykład nowych stosunków międzynarodowych między krajami, wyzwolonymi z przemocy imperialistycznej dzięki zwycięstwu narodów radzieckich. Stosunki te cechuje braterski sojusz, przyjaźń i owocna wzajemna współpraca we wszystkich ważnych dziedzinach życia tych narodów. W tych nowych, nieznanych dawnemu światu, możliwych tylko dzięki zwycięstwu wielkiej rewolucji proletariackiej, stosunkach międzynarodowych — Polska Ludowa korzysta z potężnej i wszechstronnej, bezinteresownej i serdecznej pomocy Związku Radzieckiego i dzięki tej pomocy osiągnęła już dziś niezwykle pomyślne warunki dla coraz szybszego marszu naprzód po drodze swego uprzemysłowienia, swego budownictwa socjalistycznego.

Jednym tylko z niezliczonych przykładów tej braterskiej serdecznej pomocy jest wspaniały dar Związku Radzieckiego dla zburzonej przez najeźdźcę hitlerowskiego Warszawy — budowa potężnego Pałacu Kultury i Nauki. Historia dawnych przedrewolucyjnych stosunków międzynarodowych nie zna i nie mogła znać takich przykładów. Tylko zwycięstwo socjalizmu, tylko wielka idea internacjonalizmu proletariackiego, której niedościgniony wzór dawali zawsze ruchowi międzynarodowemu Lenin i Stalin, której niezłomnym przewodnikiem w swej polityce międzynarodowej i w stosunkach z bratnimi krajami jest dziś Związek Radziecki, stworzyły możliwość takich nowych stosunków.

XIX Zjazd WKP(b) stanie się dla całego międzynarodowego ruchu komunistycznego potężnym bodźcem i natchnieniem ideowym w jego dalszej walce. Projekt nowego statutu Partii — to porywający swym niezrównanym humanizmem dokument bojowych, moralno-politycznych osiągnięć i zadań, które wysuwa Partia przed milionowymi szeregami swych członków, a poprzez nich — przed masami pracującymi ZSRR. Dokument ten stanie się dla wszystkich, którzy walczą o komunizm, wzorem ofiarności, bojowości, najwyższego oddania wielkiej sprawie i wielkiej idei, którą głosi przodująca nauka społeczna — marksizm - leninizm, którą postawiła przed ludzkością nowa stalinowska epoka.

W nowej sytuacji światowej nieporównanie wyrosły zadania partii robotniczych i komunistycznych, wcielających w życie stalinowskie wskazania walki o pokój, demokrację i socjalizm. Wyrósł, rozszerza się, potężnieje światowy ruch zwolenników pokoju, kurczy się baza społeczna imperializmu, wzmaga się oburzenie przeciwko bezwstydnym, zbrodniczym prowokacjom i zakusom agresorów imperialistycznych. Wzmacniać, uaktywniać ten wielki ruch społeczny mas, nauczyć się nim kierować tak, aby pod sztandarami walki o pokój stanęła zdecydowana większość ludzi, aby zbrodnicze plany podżegaczy wojennych obróciły się wniwecz — oto bojowe zadanie awangardy proletariackiej we wszystkich krajach i zakątkach świata. Na miarę zadań dziejowych nowej epoki partie robotnicze i komunistyczne muszą wychowywać kadry swych bojowników i według tej miary kształtować nieustannie świadomość i aktywność milionów ludzi pracy. W tym kierunku zmierzają wysiłki również naszej Partii — Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

Zbudowaliśmy państwo ludowo-demokratyczne — Polską Rzeczpospolitą Ludową, umacniamy jej zręby oparte na niezłomnym sojuszu robotniczo-chłopskim, oparte na głębokim patriotyźmie i internacjonaliźmie.

Karczujemy grubą warstwę przesądów i uprzedzeń, które były hodowane i podsycane przez wieki, a zostały podcięte dzięki wielkiej Rewolucji Październikowej, dzięki historycznemu zwrotowi w stosunkach między naszymi narodami.

Budujemy kolosy gospodarcze, jak Nową Hutę, oparte na radzieckim sprzęcie, na przodującej radzieckiej technice, na wielkich osiągnięciach radzieckiej nauki. Wspaniałomyślna i braterska radziecka pomoc, radzieckie doświadczenie są potężnym bodźcem rozwoju rodzimej myśli technicznej i naszych wysiłków w dziedzinie budownictwa socjalistycznego.

Mamy poważne osiągnięcia socjalne i kulturalne.

Wszystkie te osiągnięcia byłyby nie do pomyślenia bez pomocy narodów radzieckich, bez pomocy WKP(b) i osobistej troski naszego wielkiego Przyjaciela — Towarzysza Stalina (burzliwe, długotrwałe oklaski).

Chcemy was zapewnić, że na naszym posterunku zrobimy wszystko dla umocnienia całego frontu, całego obozu pokoju i socjalizmu.

Nie będziemy szczędzili sił, aby nasz wkład odpowiadał najlepszym tradycjom i dążeniom naszego narodu w walce o postęp, aby odpowiadał zadaniom naszych wielkich czasów, zadaniom zwycięskiej epoki Lenina-Stalina (burzliwe oklaski).

Niech żyje WKP(b) — gwiazda przewodnia światowego ruchu wyzwoleńczego mas pracujących!

Niech żyje Związek Radziecki — ostoja pokoju, natchnienie wszystkich bojowników o socjalizm, symbol braterstwa i przyjaźni międzynarodowej!

Niech żyje Wódz całej przodującej ludzkości w walce o pokój, o postęp, o socjalizm — Towarzysz Stalin!

(Burzliwe, długotrwałe oklaski, przechodzące w owację. Wszyscy wstają z miejsc.)

Wykaz premii
wylosowanych w 5 dn. losowania Narodowej Pożyczki Rozwoju Sił Polski (6. X. 1952 r.)

Premia zł 10.000 — nr 74495

Premia zł 5000 — nr 890612

Premia zł 1000 — nr 1012 49924
120282 246677 316008 452951 490853
549032 561973 566462 593445 691421
928178 931904 958631 979919 991934

Premie zł 500 — nr 69961 6969
74491 88885 101151 101156 105183
112973 113064 126279 260046 317844
317845 359085 389814 443898 452957
456994 480465 483832 490855 490857
502143 521764 544686 551071 553171
561971 566465 593443 600161 650538
660616 661667 722200 745794 843302
894673 894678 928179 931909 953976
958637 977464 982125 995604

*

Premia zł 250 — nr 1013 1014
23532 23533 23537 30731 30734 31537
43955 49927 69970 74493 88883 101157
112979 113066 120281 126274 137428
137429 151719 173381 173386 190953
190957 220604 220608 230412 230418
230419 246678 260044 285871 303336
303338 316009 317842 317843 323711
323717 359081 359082 359087 373911
373916 389811 389818 389819 443891
456993 474475 483837 483840 490030
534450 544683 549031 549035 551080
561975 580020 587983 596722 600168
624723 642158 645549 650539
660613 670572 670575 670578 672042
691423 691430 722196 745798 753171
753173 762847 770892 803172 803174
803175 803178 803731 803734 803735
816560 835194 858295 858617 873733
885801 885804 890611 890613 891976
891977 894676 894677 913946 928172
931903 953973 953977 955143 958633
970083 970086 972203 972208 977904
991932

O wejście do I ligi

Jak się dowiadujemy w nadchodzącą niedzielę 12 bm. mistrz grupy I w rozgrywkach o mistrzostwo II ligi OWKS Bydgoszcz walczyć będzie z mistrzem grupy II — Gwardią Warszawa o wejście do I ligi. W historii piłkarstwa bydgoskiego będziemy po raz pierwszy świadkami spotkania o tak olbrzymim ciężarze gatunkowym. Nic więc dziwnego, iż wywołało ono olbrzymie zainteresowanie nie tylko w Bydgoszczy. Niedzielnym pojedynkiem o awans do I ligi interesują się bowiem sportowcy całego województwa, którzy niewątpliwie z prawdziwą radością powitali by przedstawiciela naszego regionu w ekstraklasie piłkarstwa polskiego.

Mecz OWKS Bydgoszcz — Gwardia Warszawa odbędzie się w niedzielę 12 bm. o godz. 14.30 na Stadionie Leśnym Kolejarza przy ul. Północnej w Bydgoszczy. W związku z tym ogłaszamy nowy konkurs sportowy na odgadnięcie wyniku powyższego spotkania. Kupony prosimy nadsyłać wzgl. składać w Redakcji IKP Bydgoszcz, ul. Armii Czerwonej 20 z dopiskiem na kopercie „Konkurs sportowy". Dla zwycięzców przeznaczyliśmy liczne nagrody.

STADION LEŚNY
12. 10. 52 Bydgoszcz godz. 14.30

KONKURS SPORTOWY NR 26

O wejście do I ligi
OWKS BYDGOSZCZ — GWARDIA WARSZAWA

Wynik . . . . (do przerwy . . . .)
Imię, nazwisko . . . .
Adres . . . .

PAŹDZIERNIK
9
CZWARTEK
DZIŚ: Dionizego, Bogdana
JUTRO: Franciszka

Ważne dla aktywu ZBoWiD

W piątek 10 bm. o godz. 10 w świetlicy Związku przy ul. Al. 1 Maja 30 II piętro przy współudziale sekretarza Generalnego Związku Passiniego odbędzie się narada przedstawicieli Oddziałów, Kół i aktywu Związkowego oraz miejscowych członków Związku.

Prosimy o liczny i punktualny udział.

KĄCIK LPŻ

II Tydzień Ligi Przyjaciół Żołnierza

Dziś 9 bm. w ramach II Tygodnia LPŻ odbędą się nast. imprezy:

godz. 18 — Koncert reprezentacyjnej orkiestry Wojska Polskiego na Szwederowie,

godz. 19 — W Pomorskim Domu Sztuki — wielki koncert w wykonaniu pomorskiej orkiestry symfonicznej pod dyr. Zdz. Wendyńskiego i prof. L. Galona.

Poza tym od godz. 14 czynne są wystawy — sekcji samochodowej przy ul. Armii Czerwonej i łączności przy ul. Wyzwolenia 5.

Przez cały dzień w kilku punktach miasta czynne są strzelnice wiatrówki, na których zdobywać można brakujące normy ze strzelania na odznakę SPO.

*

W ub. sobotę w sali PZWME z okazji II Tygodnia Ligi Przyjaciół Żołnierza odbyła się wieczornica miejska zorganizowana przez tamt. Koło LPŻ i Zarząd Grodzki. Akademię zagaił przewodniczący Zarządu Grodzkiego ob. Filipiak, który przedstawił zebranym osiągnięcia organizacji LPŻ na terenie Bydgoszczy. Następnie wiceprzewodn. Zarządu Wojewódzkiego LPŻ J. Miazga wręczył wyróżniającym się członkom zarządu dyplomy uznania. Dyplomy uznania otrzymali: C. Filipiak, J. Kieniel, A. Laskowski, Stasiak Gniadek, Wojciech i Stanisław Aldowie.

Dyplomy uznania otrzymało także 40 członków zarządów kół.

Na zakończenie odbyła się zabawa taneczna oraz występy koła instrumentalnego LPŻ przy Polskim Radio.

Spotkanie z kandydatami na posłów

Anna Cichańska i Edward Rataj wśród wyborców w Gniewkowie

Rynek w Gniewkowie szybko wypełnia się ludźmi. Przybywają tu oni z różnych stron miasta i wsi gm. Gniewkowo na spotkanie z kandydatami do Sejmu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej. Niedługo przybędą na Rynek kandydaci na posłów. Wielu ze zgromadzonych zna ich osobiście, wielu spotykało się z nimi na zebraniach i zjazdach. To małorolna chłopka z gromady Godzięba w gminie Rojewo, **Anna Cichańska** i sołtys gromady Osiek Wielki tej samej gm. małorólny chłop **Edward Rataj.**

Spotkanie z kandydatami zagaja przewodniczący Prezydium MRN Muszyński. Następnie przemawia członek Powiatowego Komitetu Wyborczego Frontu Narodowego — Kusiak. Mówi o Froncie Narodowym, o wyborach. Zebrani słuchają z uwagą. Wznoszą okrzyki na cześć pierwszego kandydata na posła do Sejmu, Bolesława Bieruta, na cześć Frontu Narodowego.

Teraz na mównicę wchodzi Anna Cichańska chłopka, której życie nie było łatwe, która wiele przecierpiała w Polsce kapitalistów i obszarników i która los swój i swoich dzieci kształtowała pracą swych własnych rąk.

Niech żyje Anna Cichańska, wyrosła z ludu, wybrana przez lud i pracująca dla ludu!

Kandydat na zastępcę posła, Edward Rataj mówi o swym życiu, o ciężkiej pracy, o głodówce i poniewierce za czasów sanacji, gdy rąbał drzewo w nadleśnictwie za 1,20 zł dziennie. Mówi o swych walkach w 1939 r. o niewoli, o swej pracy po odzyskaniu niepodległości. Zmienił, o zmienił się jego los. Teraz wie, że pracuje dla Ojczyzny i dla siebie. Dlatego też dokłada wszelkich sił, by wypełniać swe obowiązki wzorowo. Wywiązał się z rocznego planu skupu zboża, mleka, żywca. Daje dobry przykład swej gromadzie. Tak. Ten człowiek nie zawiedzie swych wyborców.

Tłum ludzi zebranych na rynku gniewkowskim zgotował swym kandydatom na posłów gorące owacje.

Przodujący chłop powiatu inowrocławskiego, Michał Kozak z Chrząstawy gmina. Gniewkowo zabiera głos.

— Dawniej takich posłów nie było! Dawniejsi posłowie — to obszarnicy, hrabiowie, którzy reprezentowali w Sejmie swoje interesy, a nie nasze! Nie mieliśmy prawa protestować, nie znaliśmy nawet „posłów", nikt nas nie pytał o zdanie.

Dziś jest inaczej. Znamy kandydatów i wiemy, w czyje ręce oddajemy sprawy ojczyzny i własne interesy. Będziemy wszyscy głosowali na listę Frontu Narodowego! — mówi z zapałem Michał Kozak.

Mówi w imieniu wszystkich. Świadczą o tym gorące oklaski i żywiołowe okrzyki zebranych. (L)

Kluby LPŻ upowszechniają wiedzę wojskową i wojskowo-techniczną

II Tydzień Ligi Przyjaciół Żołnierza jest podsumowaniem dotychczasowych osiągnięć organizacji.

Liga Przyjaciół Żołnierza powstała 22 lipca 1952 r. Bilansując dziś dwuletnią działalność LPŻ notuje na swym koncie szczególne osiągnięcia w umasowieniu organizacji. Na wyróżnienie za dobre organizowanie nowych kół LPŻ zasługują zarządy grodzkie: w Lipnie, Rypinie, Wąbrzeźnie i Brodnicy. Stojące dotychczas na ostatnich miejscach pod tym względem Szubin i Sępólno pracują coraz lepiej. Szczególnie dobrze rozwijają się nowe koła LPŻ w spółdzielniach produkcyjnych, PGR-ach, gromadach i szkołach.

W ciągu 2-letniej działalności Liga Przyjaciół Żołnierza zorganizowała na obszarze woj. bydgoskiego ponad 1000 kursów z zakresu łączności, strzelectwa i wyszkolenia motorowego. W sierpniu br. ilość kół w porównaniu z miesiącem styczniem tego roku wzrosła o 300 nowych jednostek. Ilość członków w tym czasie wzrosła o 30 proc.

W 9 miastach powiatowych woj. bydgoskiego istnieją kluby LPŻ, w których odbywają się zajęcia kursistów zdobywających wiedzę wojskową i wojskowo-techniczną. Bydgoski klub LPŻ nie posiada niestety własnego lokalu, co utrudnia pracę uczestnikom kursu. Zajęcia, które powinny odbywać się w świetlicy, przy pomocy przyrządów, odbywają się z konieczności w biurach Zarządu Wojewódzkiego LPŻ. Trudności te bynajmniej nie obniżają wyników szkolenia, lecz przeciwnie dopingują szkolących się do jeszcze lepszej i wydajniejszej pracy.

Najbliższe plany Zarządu Wojewódzkiego LPŻ przewidują założenie nowych klubów w Chojnicach, Lipnie, Rypinie, Tucholi i klubu przy zakładowego przy Dyrekcji Pocztowej.

Gdzie głosuje nasza ulica?

Obwód nr 136 — Siedzibą komisji jest szkoła nr 3 przy ul. Sowińskiego 5. W obwodzie tym głosują mieszkańcy ulic: Wileńska, Hetmańska, Sienkiewicza, od nr 45 do końca i od nr 44 do końca.

Obwód nr 137 — Szkoła przy ul. Dworcowej 82. Głosują mieszkańcy ulic: Dworcowa od nr 29 do nr 79 i od nr 32 do nr 100.

Obwód nr 138 — Siedzibą komisji jest szkoła przy ul. 3 Września 1. W obwodzie tym głosują mieszkańcy ulic: Dr Emila Warmińskiego, 3 Września, Janka Krasickiego, Śluza Miejska, Dworcowa od nr 1 do nr 27 i od nr 2 do nr 30.

Z wojewódzkiej narady aktywu spółdzielczego

W Teatrze Ziemi Pomorskiej w Bydgoszczy odbyła się wojewódzka przedwyborcza narada aktywu spółdzielczego, w której uczestniczyli także kandydaci na zastępców posłów do Sejmu, ob. ob. Ostałowski i Jędrzejewski.

Referat pt. „Zadania ruchu spółdzielczego we Froncie Narodowym i akcji wyborczej" wygłosił ob. Maksymowicz, dyr. Oddziału Okręgowego Związku Spółdzielni Spożywców. W referacie swoim mówił ob. Maksymowicz m. in. o ruchu spółdzielczym na terenie woj. bydgoskiego, o szkoleniu nowych kadr spółdzielczych, o znaczeniu ich we Froncie Narodowym i akcji wyborczej,

Po odczytaniu uchwał Naczelnej Rady Spółdzielczej głos w dyskusji zabiera ob. Ostałowski, kandydat na zastępcę posła. Ob. Ostałowski jest małorolnym chłopem, który zobowiązania swoje wobec Państwa wykonuje przedterminowo i ponad plan.

Drugi kandydat na zastępcę posła do Sejmu ob. Jędrzejewski, zabierający również głos w dyskusji, jest robotnikiem, przodownikiem pracy, odznaczonym orderem za zasługi przy produkcji. Ob. Jędrzejewski zaapelował do wszystkich zebranych, aby nie tylko słowem, ale pracą i czynem głosowali za Frontem Narodowym. Rezolucja odczytana na naradzie, która przekształciła się w manifestację przedwyborczą głosi m. in.: wzmożenie wysiłku dla wykonania planu, wzmożenie walki ze spekulacją, polepszenie metod pracy, stałe zwiększanie akcji współzawodnictwa, racjonalizatorstwa i nowatorstwa, wysuwanie kobiet i młodzieży na odpowiedzialne stanowiska.

E. W.

Sport

BONIN WYGRYWA „CRITERIUM ASÓW"

Jak już informaliśmy odbył się w Bydgoszczy turniej żużlowców pn. „II Criterium Asów". Przyniósł on zwycięstwo zawodnikowi bydgoskiej Gwardii— Boninowi, który uzyskał 11 pkt. przed Kuśmirkiem z Unii Leszno, również 11 pkt. A oto wyniki poszczególnych biegów:

Bieg 1: Kuśmirek 1:29,4 min., 2) Fiałkowski, **bieg II:** Bonin 1:31, 2) Puper **bieg III:** Olejniczak 1:28,5 min., 2) Krzesiński, **bieg IV:** Bonin 1:32,2 min., 2) Fiałkowski, **bieg V:** Raniszewski 1:31 min., Kaznowski, **bieg VI:** Kuśmirek 1:34,5 min., 2) Kamrowski, **bieg VII:** Olejniczak 1:33,8 min., 2) Kaznowski, **bieg VIII:** Raniszewski 1:32,5 min., 2) Kurek, **bieg IX:** Olejniczak 1:31 min., 2) Bonin, **bieg X:** Fiałkowski 1:38,5 min., 2) Błajda, **bieg XI:** Fiałkowski 1:33,7 min., 2) Kurek, **bieg XII:** Bonin 1:31 min., 2) Kuśmirek, **bieg XIII:** Kuśmirek 1:36 min., 2) Kaznowski. W decydującym biegu o pierwsze miejsce Bonin zwyciężył z czasem 1:32 min. przed Kuśmirkiem 1:38,2 min.

Na podkreślenie zasługuje sprawna organizacja zawodników spoczywająca w rękach ZW ZS Gwardia z kier. organizacyjnym S. Wojtulewiczem na czele.

NA FALI DNIA

Obowiązek dobrego obywatela

Udział w akcji przedwyborczej jest honorowym obowiązkiem każdego uświadomionego obywatela. Zrozumieli to mieszkańcy Bydgoszczy. Wielu z nich, bo 780 włączyło się do stałej pracy agitatorskiej, wielu pracuje w dzielnicowych i obwodowych komitetach wyborczych Frontu Narodowego.

Celem pracy agitatorskiej jest pobudzenie aktywności politycznej szerokich mas społeczeństwa, popularyzacja kandydatów na posłów, propagowanie lektury wyborczej, dopilnowanie sprawdzenia list wyborczych przez wyborców. Ci, z pośród obywateli, którzy list tych dotychczas nie sprawdzili, winni to uczynić w Referacie Wyborczym przy ul. Gen. Stalina 38, p. 19.

Do 24 bm. zostanie zorganizowanych 71 zebrań, wieców i spotkań wyborców z kandydatami na posłów okręgu bydgoskiego. Spotkanie takie dla młodzieży odbędzie się 9 bm. o godz. 16 w sali ZO ZMP przy ul. Janka Krasickiego; dla gospodyń domowych zaś według dzielnic — Dzielnica Kolejowa — 8 bm. g. 18 w świetlicy Centrali Chemicznej; Dzielnica Szwederowo — 9 bm. o g. 18 w sali ORZZ; Dzielnica Fabryczna — 24 bm. o g. 18 — w auli Szkoły Og. TPD.

Do 19 bm. odbędzie się szereg zebrań przedwyborczych szkolnych komitetów rodzicielskich, które zostaną obsłużone przez prelegentów Miejskiego Komitetu Wyborczego Frontu Narodowego. (Kry).

Z życia Obrońców Pokoju

Dziś 9 bm. o godz. 18 w sali Prezydium MRN odbędzie się zebranie Komitetu Obrońców Pokoju nr 5. Również o godz. 18 w świetlicy ZS Stal przy ul. Floriana 6 odbędzie się zebranie Rejonowego KOP nr 42.

Dziś 9 bm. o godz. 18 w sali Domu Klubowego ZS Gwardia przy ul. Zamojskiego 16 odbędzie się zebranie kierowników sekcji wyczynowych trenerów i instruktorów.

KOMUNIKATY

Dziś 9 bm. po treningu piłkarskim na boisku Koła Sportowego Budowlani przy ZMB odbędzie się schadzka wszystkich piłkarzy tego koła.

W piątek 10 bm. o godz. 19 w świetlicy przy ul. Dworcowej 89 odbędzie się zebranie wszystkich członków w związku z włączeniem się sportowców do akcji przedwyborczej Frontu Narodowego.

CO? GDZIE? KIEDY?

TEATR

ZIEMI POMORSKIEJ
Czwartek: Pociąg do Marsylii (19).
Piątek: nieczynny.

KINA

Pomorzanin: Jego decyzja (16, 18 i 20.15)
Polonia: Pieśń Tajgi (17 i 20).
Orzeł: Kwiat miłości (17 i 20).
Wolność: Aleksander Matrosow (15.30, 17.45 i 20.15).
Gryf: Nędznicy I część (15.30, 17.45 i 20)
Bałtyk: Załoga (17 i 20).
Mir: Zew morza (19).
Rozmaitości: Prawo do nauki, Igrzyska harcerskie 22 lipca (w godz. od 16—23).
Fotoplastikon: Colorado (godz. 13—21).

DYŻURY

Dyżur nocny (od godz. 22 do 8): Apteka nr 12 ul. Grunwaldzka 37 (tel. 34-31) Apteka nr 16 ul. Dworcowa 42 (tel. 24-66).

WYSTAWY

Muzeum: Zbiory stałe (codziennie godz. 10—16, w środę godz. 12—19, w niedzielę godz. 10—14).
Pomorski Dom Sztuki: Doroczna wystawa plastyków Pomorza i Olsztyna (codziennie godz. 10—14 i 16—19, w święta — godz. 10—17).

KONCERTY

Koncerty. Piątek — Teatr Ziemi Pomorskiej koncert symfoniczny (godz. 19).

RADIO

Czwartek 9 października
8.00 Muzyka baletowa, 13.55 Komunikaty i muzyka z płyt, 16.20 Bydgoski dziennik radiowy, 16.35 Rytm i melodia, 17.20 Młodzi soliści — H. Koszkowski skrzypce, 17.35 Koncert muzyki rozrywkowej 18.20 Audycja dla kobiet.

KOMUNIKATY

Z powodu przejściowego braku wody w wodociągu miasta Bydgoszczy, który może spowodować zassanie zanieczyszczeń przez krany do sieci wodociągu miejskiego zakazuje się:
1) używania nieprzegotowanej wody do picia, mycia owoców, naczyń itp.,
2) używanie nieodkażonej wody do produkcji artykułów spożywczych,
3) zakładanie na stałe na kranach przedłużaczy, węży gumowych itp.
Stwierdzenie u odbiorcy wody stale założonego przedłużacza będzie surowo karane. Przedłużacz można zakładać tylko w silnie uzasadnionych wypadkach i tylko w chwilach czerpania wody.
9015 **Prezydium MRN Wydział Zdrowia.**

„CENTROFARM" Centrala Handlowa Farmaceutyczna, **Hurtownia Terenowa nr 8 w Bydgoszczy, ul. Hanki Sawickiej 31/33** zawiadamia, że w dniach od 29—31 **października 1952 r.** przeprowadzać będzie w swoich magazynach **inwentaryzację towarową.** Zamówienia należy składać **do dnia 23.. X. 52 r.** (8929k

PRACOWNICY POSZUKIWANI

KOWALI, KOŁODZIEJA, ŚLUSARZY DO MASZYN ROLNICZYCH i CIĄGNIKÓW oraz fachowca na stanowisko Kierownika Warsztatu Zespołowego przyjmie natychmiast do pracy. Mieszkanie zapewnione. Zespół Państwowych Gospodarstw Rolnych Lipówka, pow. Braniewo, woj. Olsztyńskie, stacja kol. Grodzie pod Braniewem. (8823k

6 PALACZY CENTRALNEGO OGRZEWANIA oraz 3 POMOCNIKÓW PALACZY przyjmie od zaraz Miejski Zarząd Budynków Mieszkalnych Bydgoszcz, ul. Gen. Stalina nr 42 pokój 305. Warunki wynagrodzenia do omówienia na miejscu. (9011k

SPRZEDAŻ

WILLĘ (połowa), duży ogród 45.000, dom 8½ mórg koło Bydgoszczy i inne obiekty sprzedaje, poszukuje Pośrednictwo. Bydgoszcz, Śniadeckich 48. (8930g

PIEC gazowy familijny sprzedam. Bydgoszcz, ul. Traugutta 6-1. (8944g

KUCHNIĘ elektryczną sprzedam. Bydgoszcz, ul. Cicha 60 m. 3. (8941

SYPIALNIĘ korzystnie sprzedam. Bydgoszcz, plac Poznański 7. Stolarnia. (8925g

TAPCZAN używany tanio sprzedam, Bydgoszcz, ul. Bocianowo 27-13. (8947g

GOSPODARSTWO 40 mórg sprzedam. Wiadomość Toruńska 76-3. (8934

MASZYNĘ damską krytą sprzedam. Al. 1 Maja 95-8a — podwórzu, prawo III piętro. Cytulscy. (8893g

DUŻE męskie futro bez okrycia, dobrym stanie, sprzedam. Oglądać — niedzielę od 9. Zamojskiego 6-2. (8942g

MOTOCYKL marki „Zündapp" 200 cm³ dobrym stanie sprzedam lub zamienię na cięższy do 500 cm³ Ptaszyński Wojciech. Osowagóra 31, pow. Bydgoszcz. (8928g

ROWER damski sprzedam. Bydgoszcz, Grunwaldzka 43 m. 5a, II piętro. (8858g

ADAPTER z płytami sprzedam, Bydgoszcz, ul. Warmińskiego 5 m. 14.

MEBLE kuchenne nowe sprzedam. Bydgoszcz, ul. Dolina 6-1. (9001g

MASZYNĘ do wykończenia swetrów „Owerloch" sprzedam. Oferty IKP Bydgoszcz „9008". (9008g

KUPNO

MEREŻKARKĘ kupię. Oferty IKP Bydgoszcz „8937". (8937g

PIANINO kupię. Adres wskaże IKP Bydgoszcz. (8938

MASZYNĘ do szycia elektryczną walizkową, nową kupię. Toruń, Lindego 16 mieszkanie 3 (4850

NAUKA

TRZYMIESIĘCZNE nowoczesne korespondencyjne kursy księgowości. Łódź skrytka 163. 8318k

RÓŻNE

FUTRA farbuje Farbiarnia Futer — Poznań, ul. Dąbrowskiego 81, telefon 507-88. (5681

PLISOWANIE wszelkiego rodzaju, kwiaty, aplikacje wykonuje szybko, starannie Irena Komorowska Al. 1 Maja 125 m. 3. (8717g

OSTRZEGAM przed kupnem palmy „Phenyks", którą skradziono z ogródka Winklarz. Bydgoszcz, Bielicka 78. (8946g

SKRADZIONO kartę meldunkową oraz kwit „magazyn przyjął" „04499" filii Pralni Mechanicznej Bydgoszcz, Grudziądzka 27. Marchwicka Izabella. Bydgoszcz, Średnia 40. (8938g

ZAMIANY

ZAMIENIĘ 2½ pokoju, wygodami Toruń na podobne lub większe Bydgoszcz. Oferty IKP Toruń „Zamiana". (4849

4 POKOJE komfort., centrum Wrzeszcza, zamienię na 2—3 podobne Bydgoszczy. Wiadom. Wrzeszcz, Jaśkowa Dolina 5. Zachariasiewicz. (8836

ODDAM pokój kuchnią—dzielnica teatru za pokój osobnym wejściem centrum. Oferty IKP Bydgoszcz „8932". (8932g

POKOJE

POSZUKUJĘ pokoju z kuchnią względnie jednego pokoju większego, może być w suterenie. Adres wskaże IKP Bydgoszcz. (8936g

ZGUBY

ZGUBIONO karty meldunkowe nr F/XX/19458 Uchman Emil i nr F/XX/19459 Uchman Helena, wystawione przez Gm. Sicienko. (8882g

ZGUBIONO potwierdzenie odbioru nr 0079877 na nazwisko Karaszewska Helena. Bydgoszcz, Świętojańska 19. (8881g

ZGUBIONO książeczkę wojskową 029335 seria C Związków Zawodowych Centralnego Przemysłu Chemicznego, służbową Przedsiębiorstwa Robót Montażowych Przemysłu Chemicznego w Gliwicach Barczak Tadeusz, Inowrocław, 6 Stycznia 5. (8237

✝
Śp. Romuald Słomkowski
przeżywszy lat 28
zmarł śmiercią tragiczną w czasie pełnienia obowiązków.
W zmarłym tracimy najlepszego Kolegę i Towarzysza. (9014k
Pogrzeb odbędzie się dnia 9 października 1952 r. o godz. 16.30 z kaplicy cmentarza na Czyżkówku parafia Św. Antoniego o czym zawiadamiają
Koledzy Polskiego Związku Wędkarskiego

ZGUBIONO kartę meldunkową i kartę Związku Emerytów na nazwisko Weronika Kilichowska. pocz. Nowawieś Wielka. Proszę zwrot za wynagrodzeniem. (8862g

ZAGUBIONO 2 legitymacje tramwajowe, wejściówke do ZPB im. Stalina na nazwisko Halina Dłużyńska. Łódź. Bałucki, Rynek 8. (3364

ZGUBIONO kartę rzemieślniczą, wydaną przez Izbę Rzemieślniczą w Bydgoszczy—Romanowska Joanna. Bydgoszcz, Grunwaldzka 1a-4. (8891g

ZGUBIONO portfel z dokumentami na nazwisko Skowroński Walenty, zam Bydgoszcz, Sieradzka 43-3. (8931g

ZGUBIONO kartę meldukową nr F XV 28993, wydaną przez MO Złotniki Kujawskie. Szczepan Berbaum. (8926g

ZGUBIONO potwierdzenie odbioru i legitymację, wyd. 14. X. 47 r. nr 79738 przez Zrzeszenie Kupców. Pałatyńska Julia. Bydgoszcz, Długa 15. (8874g

ZGUBIONO dnia 9. IX. 52 r. teczkę skórzaną z dokumentami firmowymi BPP i osobistymi na Al. 1 Maja oraz taśmę mierniczą na nazwisko Schreiber Jerzy. Znalazcę proszę zwrot za wynagrodzeniem. Bydgoszcz, Moniuszki 2 (Hotel Robot.) (8935g

Papier biały gazet. rot. mat. kl. VII. 50 g 94 cm
E-III-10735

REDAKCJA I ADMINISTRACJA W BYDGOSZCZY Czerwonej Armii 20 Centrala telefoniczna: 33-41 i 33-42. Dział ogłoszeń w Bydgoszczy: Generalissimusa Stalina 2 (Pod Arkadami) Tel 24-29. Konto PKO IKP nr VI-140.

REDAGUJE KOLEGIUM - WYDAWCA I DRUK: SPÓŁDZIELNIA WYDAWNICZA „PRASA DEMOKRATYCZNA - NOWA EPOKA". WARSZAWA. SNIADECKICH 16 ODDZ. W BYDGOSZCZY. CZERW ARMII 18/20. TEL 33-41. 33-42. DRUKARNIA 1899